XI. évfolyam, 16. szám.
1955. április 21.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

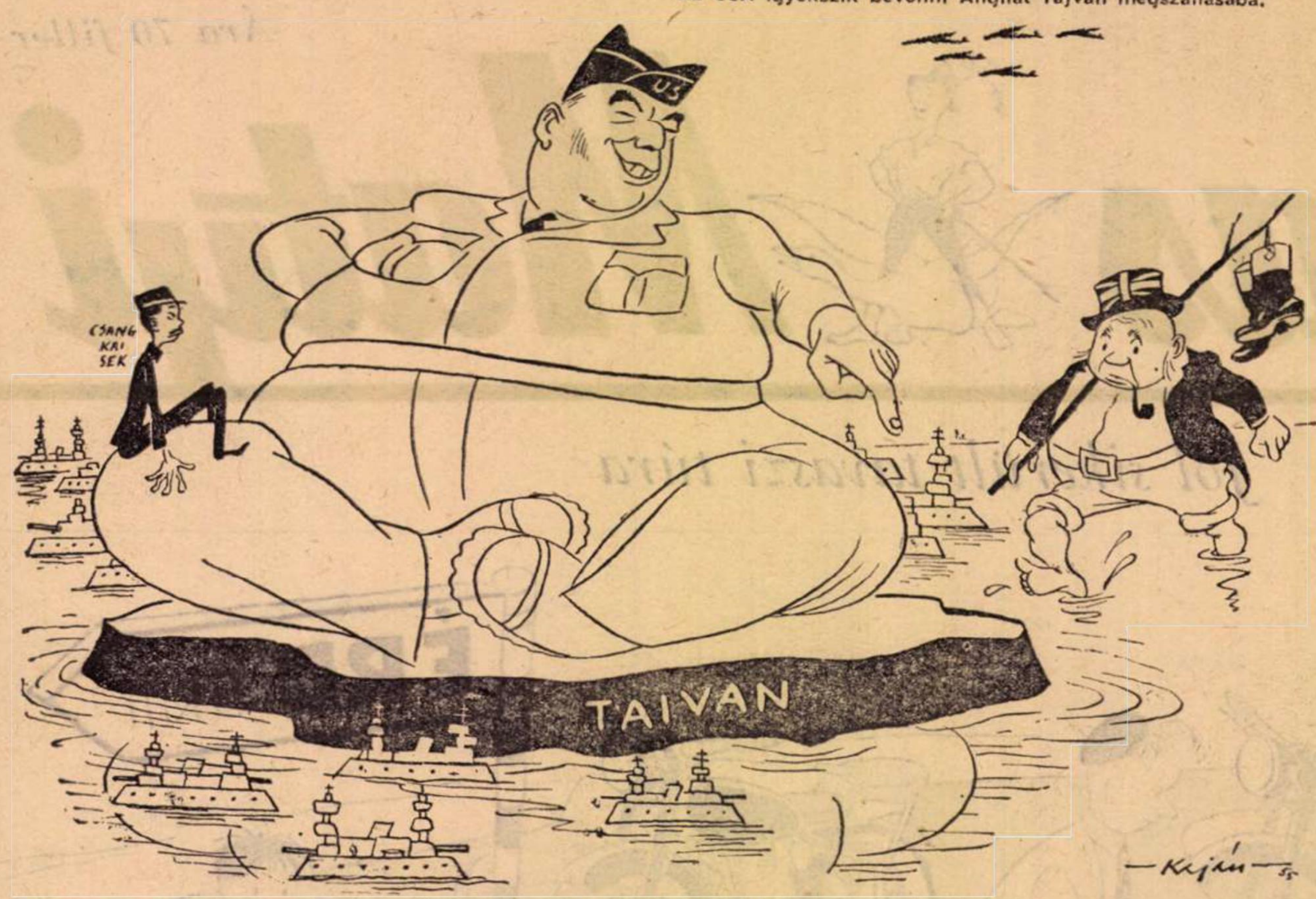
Jól sikerült tavaszi túra

— Emlékszel... és mi még azon veszekedtünk, hogy Siófokon ebédeljünk-e vagy Földváron...

AMERIKAI UDVARIASSÁG

Az USA igyekszik bevonni Angliát Tajvan megszállásába.

— Ülj le te is, hagytam neked helyet . . .

Külföldi szemle

Újabb gigászi kávépörkölés

Mint az „Associated Press" jelenti New Yorkból, az egyik ismert brazil kávéexportőr kijelentette, hogy a jelenlegi világpiaci kávéárak megtartása érdekében valószinűleg mintegy hétmillió zsák kávét fognak elégetni. A kávéfogyasztási világmozgalom tagjai elszorult szivvel fogják számitgatni, hogy a hétmillió zsák halálraitélt kávéból hány szimpla és hány dupla telne ki. Naiv lelkekről van természetesen szó, akik abban a hitben élnek, hogy a kávé inni és nem eladni való. A kávépusztitás új módjával a tengeri halak is rendkívül elégedetlenek lehetnek, mivel ezúttal nekik sem jut kávé. A kapitalista tervgazdátlanság már a kávé tengerbeszórásának haladó hagyományait is elhanyagolja. Az a véleményünk különben, hogy a fenti sorok elolvasása után újólag bebizonyosodik a kávé izgató hatása.

Jenki-ismeret

A „Hong Kong Standard" cimű hongkongi angolnyelvű lap irja a következőket:

„Egy amerikait nem érdekel, hogy milyen a műveltséged, milyen a modorod. Megragadja a kezedet és olyan erősen megszoritja, ahogyan csak tudja. Ha sziszegsz, megvet. Ha azonban a te markod bizonyul erősebbnek, sietve igyekszik visszahúzni a kezét, s attól kezdve mélységesen tisztel."

Különös ismertetőjel...

A sheffieldi rendőrség egy különösen veszélyes gengsztert köröz. A bandita Közép-Anglia számos városában tűnt fel. A rendőrség a következő pontos és kimeritő személyleirással szolgál az üldözők számára: „A szóbanforgó veszedelmes gengszter külsejére nézve tipikusan angol gentleman." Ezek szerint minden angol férfiú, aki csak egy kicsit is ad magára, gyanúba kerülhet.

Amerikai önbirálat

A „Cincinnati Post" cimű amerikai újság keserűen állapitja meg, hogy egy hivatalos katonai könyvben szomorú beismerés olvasható. Nem kevesebb, mint az, hogy Amerika nem győzött Koreában. P. M. Robinett tábornok katonai iró mindenesetre eléggé finoman fejezte ki magát „Hadseregünk történelmi háttere" cimű könyvében. Ezt irta ugyanis: „Az Egyesült Államok hadserege mindenkor győzelmes volt egészen Koreáig . . ." Szeretnénk megnyugtatni a „Cincinnati Post" egész szerkesztőségét, hogy igénytelen véleményünk szerint Robinett tábornok közlése a legtöbb amerikai előtt nem hat az ujdonság ingerével.

Kis hírek

ERÉNY ÉS BŰNHŐDÉS. Matusowot hároméví börtönre itélték legújabb vallomása miatt, vagyis — igaz tanúzásért.

ÚJ KÖNYV HITLERRŐL. Egy August Kubizek nevű egyén „Ismertem a fiatal Hitlert" cimmel könyvet irt, s műve 4 dollárért bármelyik amerikai könyvkereskedésben megvásárolható. A könyv legszenzációsabb felfedezése, hogy Hitler már ifjúkorában sokat adott a csinos megjelenésre. Végre megfejtették a Hitler-bajusz titkát!

F. L.

Aki a sültgalambot várja

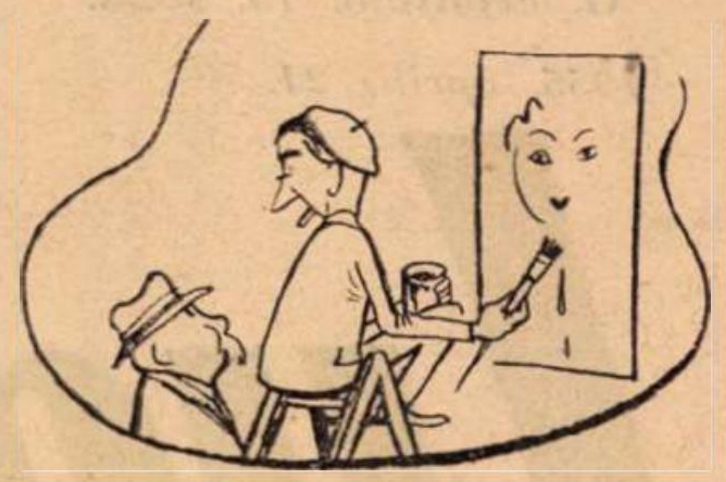
— Az áldóját! Mindig csak fecskék . . .

Ókori pillanatkép

— Egy számmal nagyobb nincs?

ÉLETKÉP

A címfestő úgy ült a létra tetején, mint macska a köszörűkövön. Feje búbján piros svájcisapka, szája csücskiben cigaretta lógott.

Egyszer csak megállt mellette egy harcsabajszú bácsika és esernyőjére támaszkodva nézegetni kezdte a mestert, aki éppen egy női fejet rajzolt krétával a címtáblára.

— Na, papa, nézegetünk, nézegetünk?

Az öreg nem szólt semmit, csak bólintott.

— Mi maga, nyugdíjas?

Ujabb bólintás.

— Hát aztán járogat-e még lányok után?

A bácsika szelíden elmosolyodott.

Hosszú ideig nem szóltak egymáshoz egy szót sem. A címfestő krétája alól egy nevető, bodroshajú női fej bontakozott ki.

— Iiigy . . . — mondta dünnyögve a festő. Kész a mici . . .

Amikor elkészült, hátranézett az öregre, mit szól hozzá, de az egy szót sem ejtett, csak nézett félrebillent fejjel, összeráncolt homlokkal.

— Nem a zsánere? Phü, nekem sem . . . — évődött a mester. — Én a piszéket szeretem . . .

Az öreg nyugdíjas áhitatosan figyelte a címfestőt, aki már a festéket kevergette egy volt lecsóskonzervdobozban, és közben a művében gyönyörködött. Később leszállt a létráról és a járda széléről nézegette értő pillantásokkal.

— Príma, mi? — Aztán énekelve hozzátette: — Egyik szeme magasabb, tillárom, haj!

Tíz óra felé járt az idő, amikor nekilátott a festéshez. Egy óra mulva már nagyjából készen volt a fej.

— Na, papuska? . . . Most mit szól hozzá? . . . jó nő?

— Ferde a pofája! — szólt az öreg bocsánatkérő mosollyal.

— Ennek? — nevetett a mester, de azért újra lemászott a létráról vizsgálódni.

— Maga kancsi, papa . . . — méltatlankodott, aztán felkapaszkodva a létra tetejére, dolgozni kezdett, ügyet sem vetve a szivarozó öregre.

Időnként énekelgetett:

— Most megcsinálom a fü-füfü-fülcimpáját . . .

Telt-múlt az idő. A bácsika egy tapodtat sem mozdult.

— Most jön a szája . . . Szívalakú szájat fessek? — Mindjárt felelt is magának. — Jó, a maga kedvéért papa . . .

Később azonban elborult az ábrázata. Valami nem stimmelt a női arcon. Két szeme volt a nőnek, két füle, szája is volt, orra is volt, mégsem lett tökéletes: mintha kínjában mosolygott volna.

Félszemmel hátrasandított az öregre. Az öreg nyugdíjas egy szót sem szólt, komoran szemlélődött.

— De nagyon ráérünk! — morogta a mester és az ecsetet belevágta a festékesdobozba.

Jó félóra mulva, amikor már úgy-ahogy kijavította a nő száját, észrevette, hogy a szeme se áll jól: rémülten néz, mintha egeret látna valahol.

— Nincs semmi dolga, papa? — mordult le mérgesen. — Miért nem megy egy kicsit sétálni?

— Akkor mit csinálok délután? — felelte a bácsika és nem tágított.

— Eh! — legyintett a címfestő és ecsetjével nekiesett a nő borzadó szemének.

Akkor már nagyon dél felé járt az idő, A mester izzadva dolgozott, de a nő egyre csúnyább lett, most már olyan volt, mint egy békát nyelt vénkisasszony.

A festő magából kikelve ordított az öregre: — Még mindig itt van?

A bácsika nem értette, hogy miért haragszik rá a mester, de odébb állt néhány lépéssel.

— Fene az egészbe, mióta vacakolok ezen! — lihegte a címfestő és összeborzolta haját, de ez nem segített a festményen: a nevetős fiatal nőből vihogó öregasszony lett, sőt ráadásul még egy lila pacni is került az orra hegyére.

Ez a pacni aztán végleg felbőszítette a mestert. Piros lett, mint egy paprikajancsi, levágta a földre az ecsetet és a festékes dobozt, aztán hajába markolva sikoltozott:

— Nem tudok így dolgozni! Nem tudok így dolgozni!

Abban a pillanatban megszólaltak a gyári szirénák.

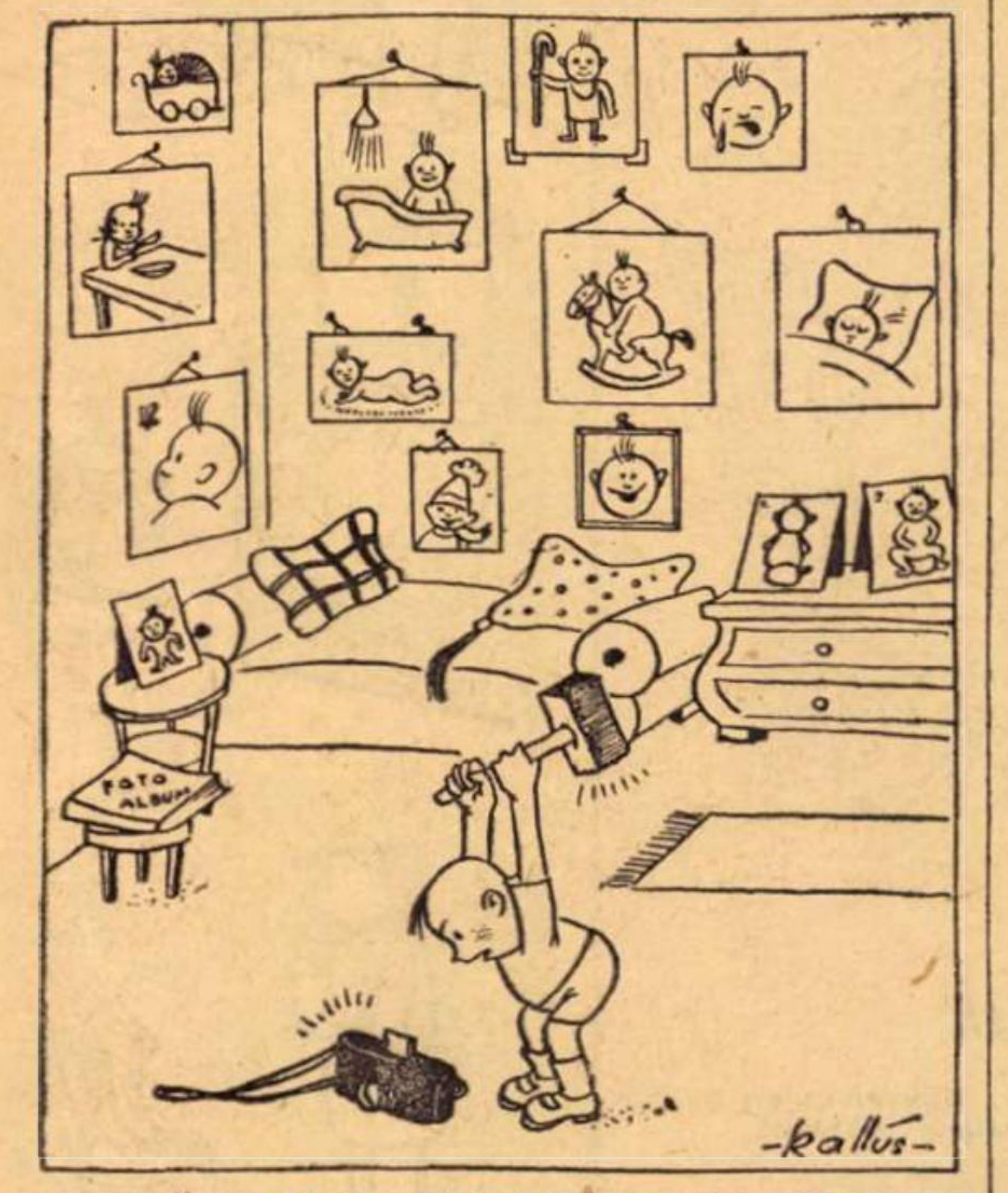
— Fájront! — szólt az öreg nyugodtan. — Mehetünk haza ebédelni!

Aztán megbiccentette a kalapját és elindult hazafelé . . .

Mikes György

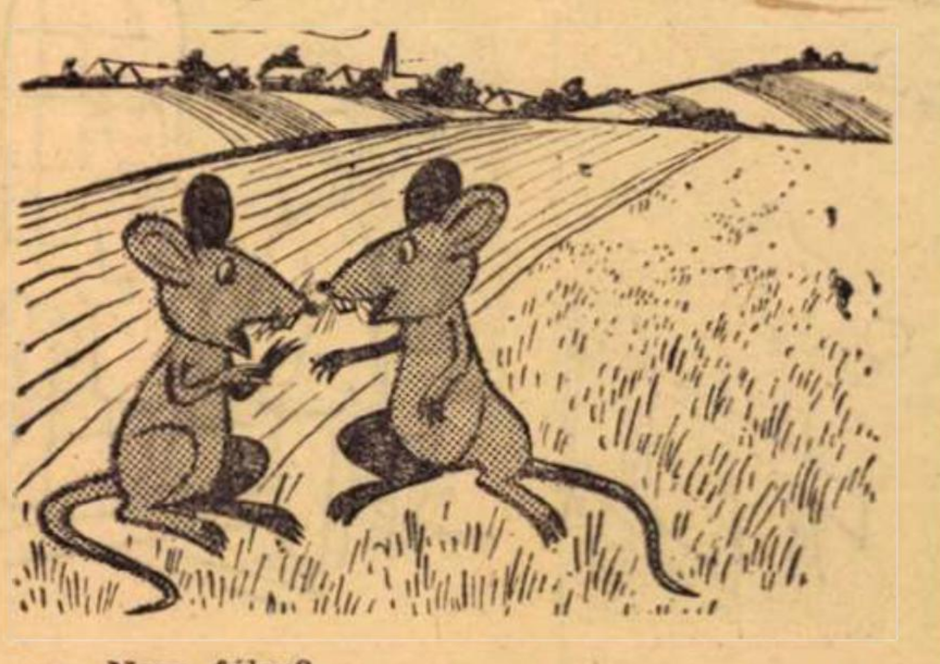

Lázadás a gyerekszobában

— Elegem van a folytonos fényképezésből...

Egyes tanácsok nem hajtják végre a pocokirtási rendeletet

— Nem félsz?
— Miért féljek? A tanács nem jön ki ide irtani, én meg nem megyek a tanácsházára...

TRÉFÁS EMBER HÍRÉBEN ÁLLOK...

A reggeli posta levelet hozott. Nyomtatott kartonlapon tudatta velem egyik miskolci jóbarátom, hogy folyó hó 15-én házasságot köt bizonyos Csermely Ilonkával. A nyomtatott lap aljára barátom tintával odaírta: „Okvetlen elvárunk, te betyár!"

Elfoglaltságom nem engedi, hogy elutazzam az esküvőre, viszont Pista — így hívják a leendő férjet — jó barátom, tehát küldök neki egy dísztáviratot. Már nyúltam is a telefonkagylóért, amikor hirtelen eszembe jutott, hogy alapos szegénységi bizonyítvány, ha egy humorista azt a sematikus, elcsépelt szöveget táviratozza: „Sok boldogságot az ifjú párnak..." és kész. Pista odaírta a meghívó aljára, hogy „okvetlen elvárunk, te betyár". Ez azt jelenti, hogy tréfás embernek tartanak. Valami kedveset, szellemeset, meglepőt kell táviratoznom.

Papirt vettem elő és kicsavartam töltőtollamat. Hát nézzük csak... Talán ezt: „Csak a nős ember tudja, hogy mi az igazi boldogság, de akkor már késő..." Ez elavult, kispolgári, cinikus. (Különben sem én találtam ki.)

Pista nagyon jóképű fiú, szerették a nők, valóságos Adonisz volt közöttünk. Jelenleg adóhivatalban dolgozik... Mi lenne, ha ezt írnám:

Elérte a végzete az Adoniszt
S lett belőle házasodó adótiszt.

Nem, ez sem jó. Nincs benne kedvesség, nincs benne, hogy örülök a házasságának és sok boldogságot kívánok. Tréfás ember hírében állok, nem vers kell ide, hanem néhány vidám baráti szó.

„Kedves Pistám! Öreg cimbora! Nagy örömmel értesültem elhamarkodott lépésedről. Tiszta szívemből gratulálok, remélem, házasságod jól fog sikerülni. Sok boldogságot kívánok. Minden eshetőségre felkészülve, csatolom egyik unokabátyám címét. Remek válóperes ügyvéd. Olcsón megszámitja. Kedves feleségednek ismeretlenül kézcsók stb...."

Ezt is eltéptem. Ekkor már kissé ingerült voltam. Mégis azoknak lenne igazuk, akik azt állítják, hogy nincs humorom? Persze, egy ilyen gratuláló levélhez tulajdonképpen nem is kell humor. Tréfás ember komoly pillanatokban költői hasonlatokkal is élhet. Gyorsan elővettem a mai magyar költők szerelemről szóló verseit, hogy kellő költői hangulatba ringassam magam. Sikerült.

„Pistám, édes jó komám! — írtam. — Tudom, hogy csillogó szemmel állsz most, vállad arád vállához vetve és köröttetek ott kering a miskolci aszfalton a frissen szántott földek tavaszi illata. Öleld magadhoz a rügyező fák alatt húzódó barázdákat, szorítsd karjaid közé a sarjadó vetést és vegyél irányt a boldogságra!"

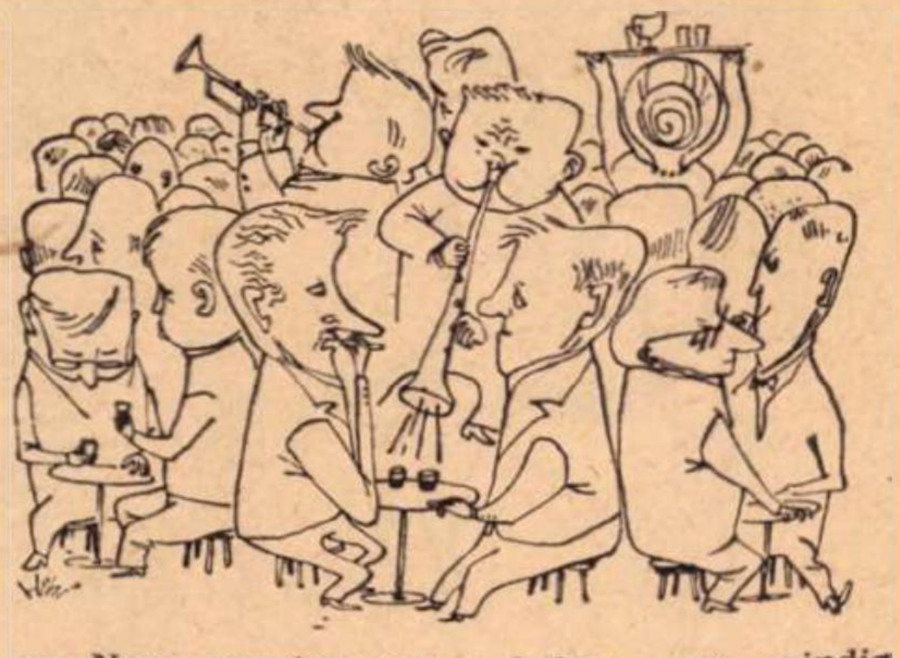
Nem tudom miért, de valahogyan ezzel sem voltam egészen megelégedve. Egész délelőtt a legkülönbözőbb levél-szövegekkel foglalkoztam. Papírkosaramban magasra tornyosultak a vidám, tréfás, szívhezszóló, atyai, irodalmi és drámai gratulációk, szövegek, de egyiket se találtam elég jónak. Az a „betyár" ott a nyomtatott meghívó alján újra és újra eszembejuttatta, hogy tréfás ember hírében állok és humoristától szellemes gratulációt várnak.

Késő éjszaka verítékes homlokkal, végre feladtam a főpostán a gratuláló táviratot, húsz megfeszitett óra keserves gyümölcsét. Ezt sürgönyöztem:

„Sok boldogságot kíván az ifjú párnak

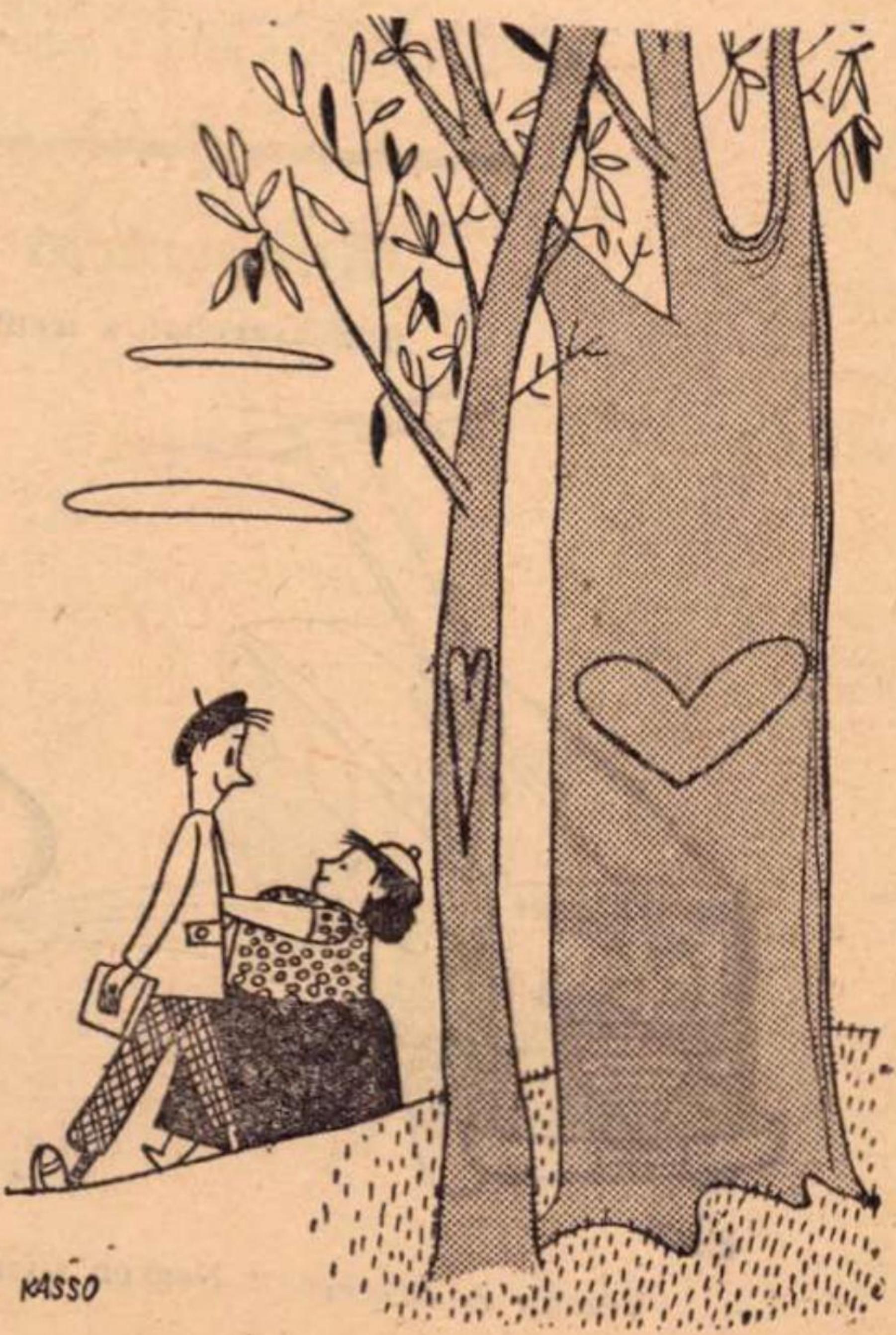
Vajda Albert

Dióhéj-eszpresszó

— Nem szeretem ezt a helyet. Itt mindig hidegen kell innom a feketét!

Egy kirándulás emlékére

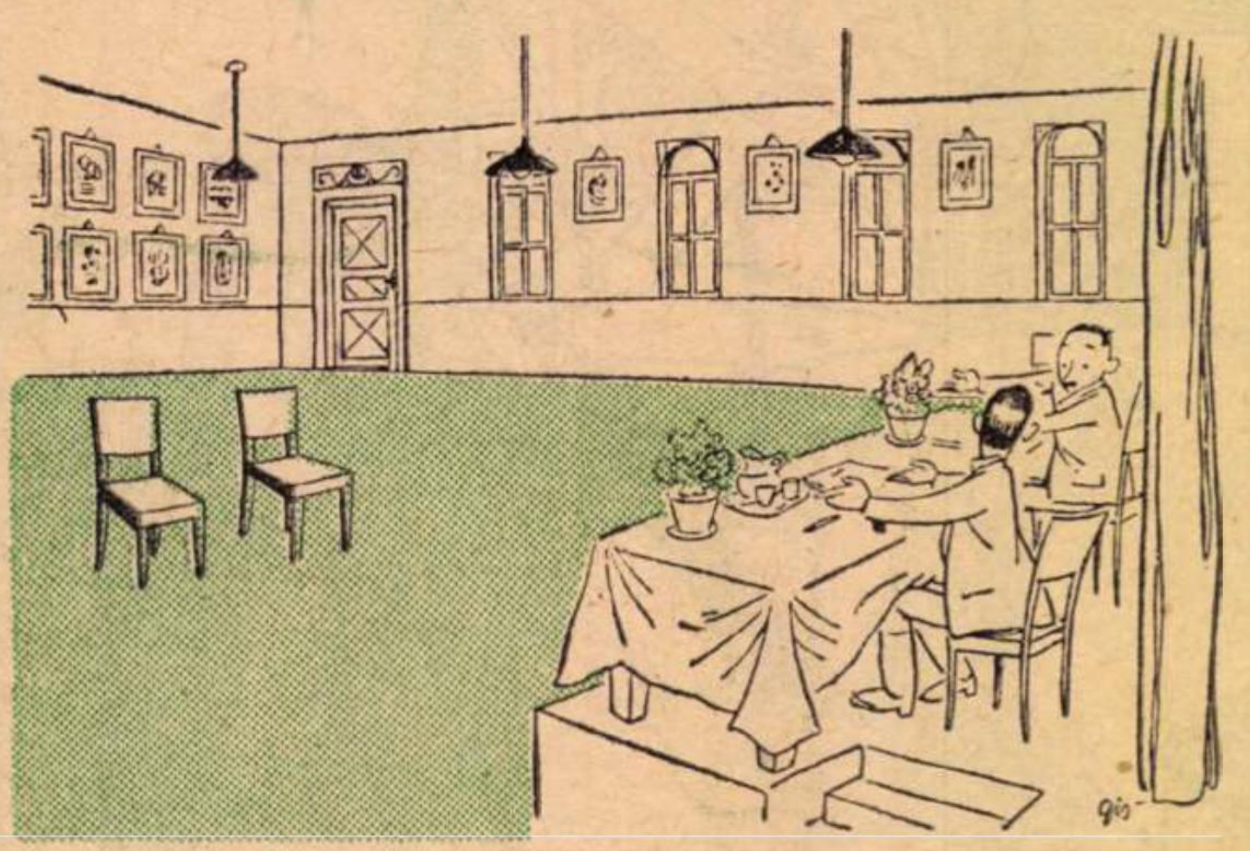
A bőleskei Vörös Október TSz-ben láttuk...

Állandó válasz

— Mit csinál a vezetőség?
— Változik!

Így sokkal mutatósabb

— De furcsán néz ki ez a terem... Mi történt?
— Nem akartuk, hogy sok üres szék legyen a közgyűlésen...

Kényszerű megoldás

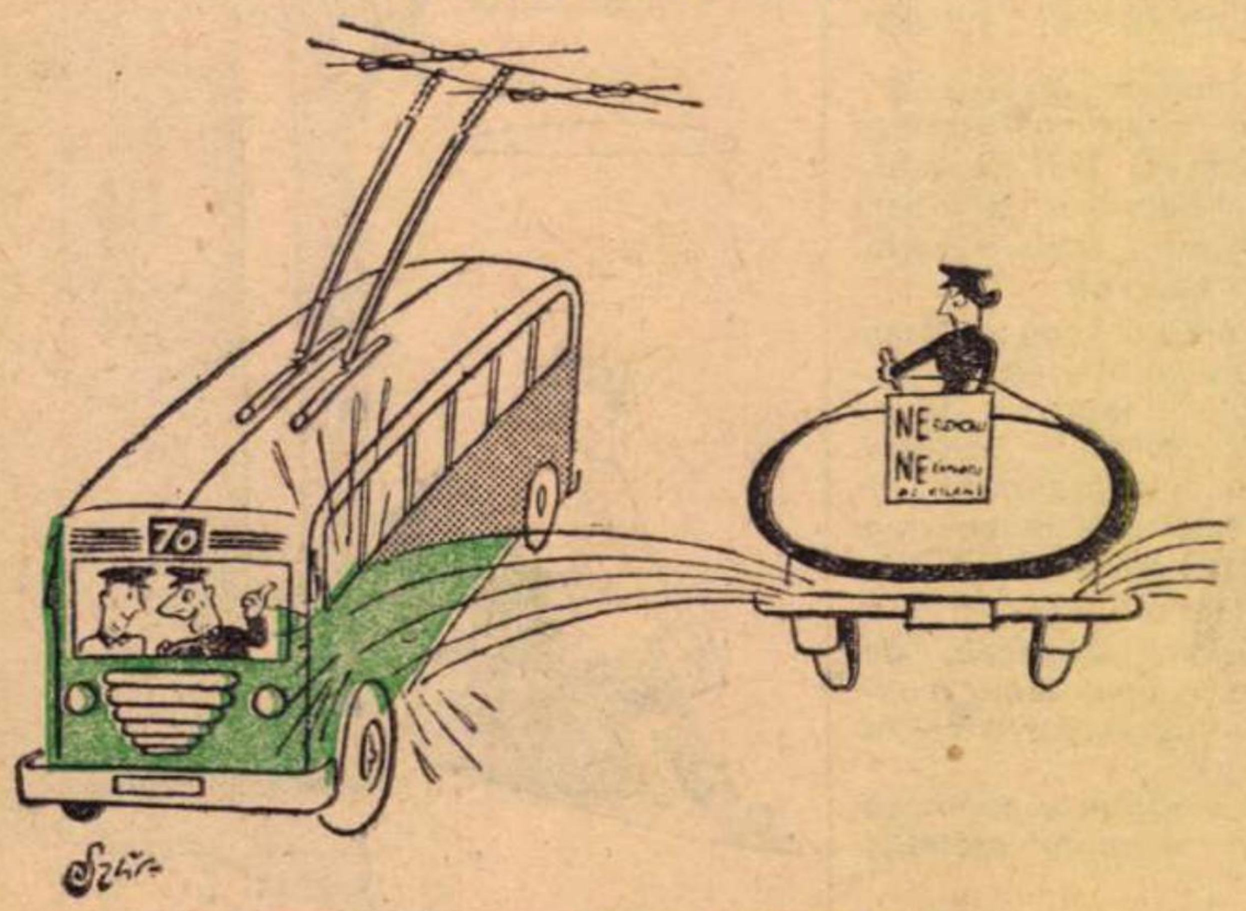
Évek óta nem kap a téesz kútfúrási engedélyt.

— Mi az, tevét használnak ló helyett?
— Igen, a teve négy hétig is kibírja víz nélkül...

Kooperáció

(Elhanyagoltak a trolik.)

Vezető: A feleségem! Nagyon tiszta asszony...

HELYESÍRÁS

Túlzás és dicsekvés nélkül mondhatom, hogy értek a helyesíráshoz. Már első elemista koromban tőlem kérdezték meg az osztálytársaim: „Hány vével írják azt, hogy kávé?" A válasz minden esetben szabatos és szakszerű volt, sőt, túlzás nélkül mondhatom, hogy nívós. A kérdések később nívósabbak lettek, de akkor is állottam a sarat. Így sétáltam át az életen, mint a helyesírás hites szakértője, fölényes, de sohasem nagyképű, vagy fontoskodó tudósa. Akik ismernek, mindezt tudják rólam. A napokban azonban megrendítő esemény történt.

A kislányom a leckéjét írta. Szórakozottan fölébe hajoltam, belenéztem az irkába. Gazda szeme hízlalja a jószágot, gondoltam, bár ez nem vágott pontosan ide

— Mi ez? — kérdeztem megütődve, egy szóra mutatva.

— Hogy-hogy mi ez? — adta vissza a szót a kislányom.

Vádló ujjakkal mutattam az irkára, amelyen verébfej nagyságú betűkkel ez a szó állott: edz-dzé-tek. Így elválasztva: edz-dzé-tek.

— Nem szégyeled magad? — kérdeztem. — Te az én lányom vagy?

— Igen — felelte Margitka bizonytalanul. — Miért szégyeljem magam?

— Mert nem tudsz helyesen írni! Mert ilyen fantasztikus helyesírási hibákat követsz el!

— De apucikám — nézett rám a gyerek. — Ezt így kell elválasztani!

Kijöttem a béketűrésből.

— Hallatlan! — kiáltottam méltatlankodva. — *Velem* akarsz *te* vitatkozni?! Idenézz! — mutattam meg a feleségemnek a füzetet. — Hát láttál már ilyet?!

— Soha! — hökkent meg a feleségem. Egészen belesápadt. — Nincs ennek a gyereknek valami baja? Én még ilyen helyesírási hibát nem láttam! Ez nem normális helyesírási hiba, így összekeverni a betűket! Valami ideges zavar lehet jelen...

A feleségem ugyanis a napokban olvasott valami gyermeklélektani könyvet.

— Egyszerűen figyelmetlen a gyerek! — nyugtattam meg. — Persze, hogy ilyen zagyvaságokat ír, ha nem figyel oda! Biztos Robinsonra gondolt, vagy Kocsis Sanyira! Így nem lehet!

— De apukám, ezt igazából így írják — erősködött a gyerek.

Végkép elfogyott a türelmem.

— Azonnal letérdelsz és elzárom a szekrénybe a négerbabádat és egy hétig nincs savanyúcukor és nincs mozi és nincs semmi... — hörögtem, noha az utóbbi kijelentést magam is túlzásnak tartottam.

— De apucikám — hüppögte a gyerek. — Én letérdepelek, úgysincs rajtam harisnya, de előbb nézd meg az izét...

És a kezembe nyomta az izét, ami nem volt más, mint az Akadémia új helyesírási szótára.

— Hallatlanul szemtelen — néztem a feleségemre.

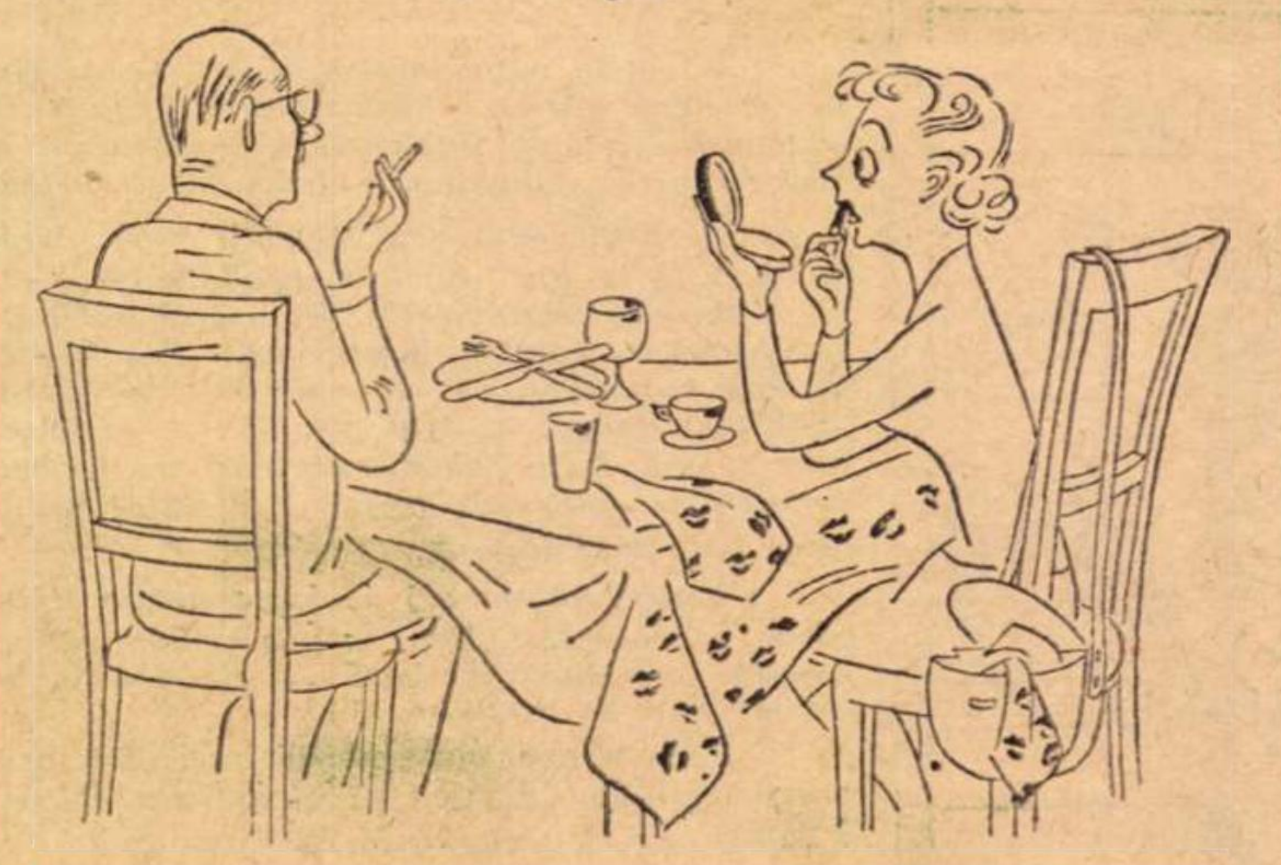
— De azért mutasd meg neki, hogy téved — mondta a feleségem, aki gyermeklélektani könyvet olvasott. — Hadd lássa a tulajdon szemével, talán magábaszáll. Egyébként tőled örökölte a makacsságot.

Ezt egyébként tudtam. Felütöttem az edz szót és elsápadtam. Ott állt, kinyomtatva, így elválasztva: edz-dzé-tek.

...Hát ez a meglepetés ért engem vénségemre. Kiderült rólam, hogy nem tudok helyesen írni. Nagyon megrokkant az önbizalmam azóta. Tegnap már az is megtörtént, hogy láttam, amikor Margitka két tével írta a lát igét jelen időben. De szólni nem mertem.

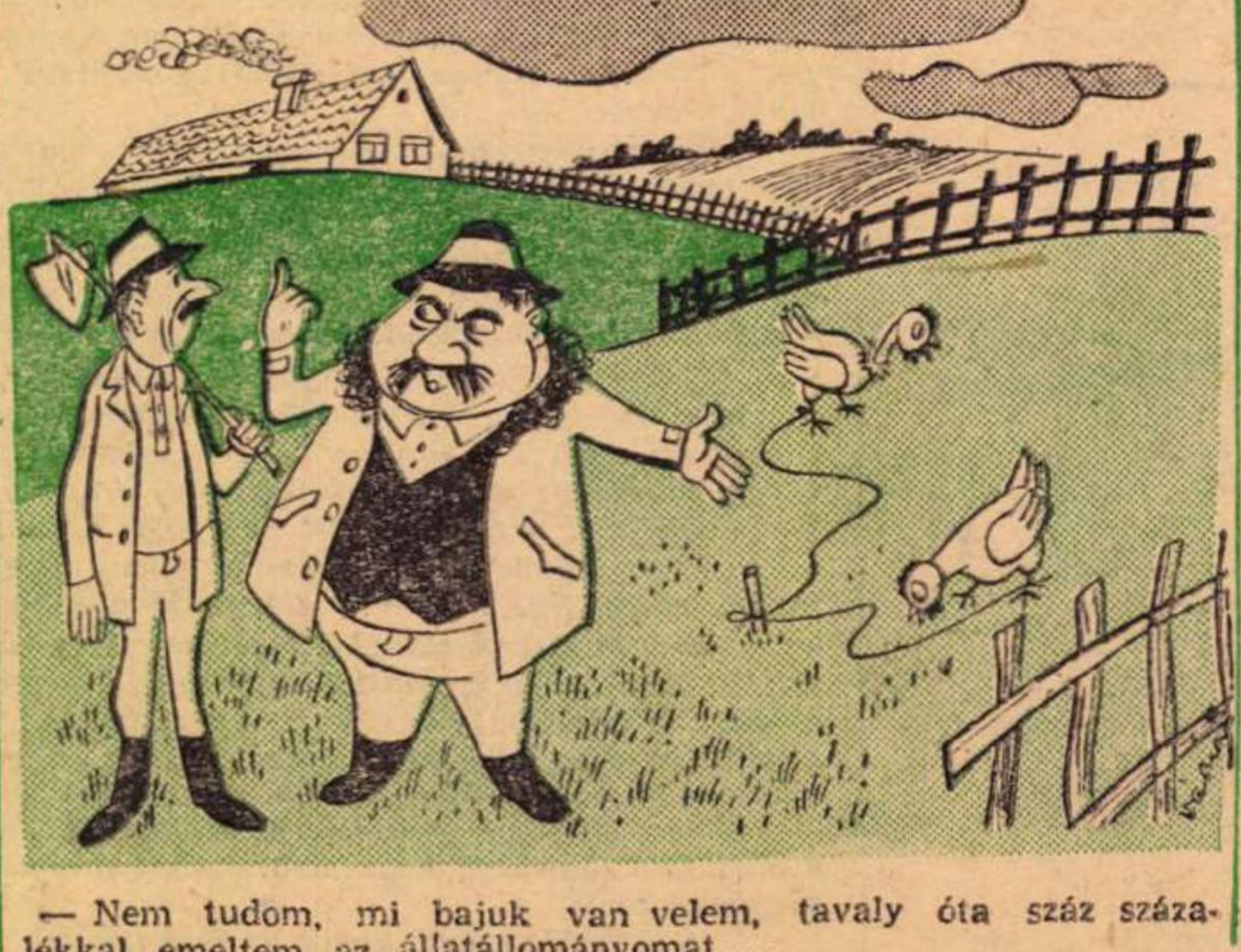
Gergely Miklós

Női dolgok XIX

„Önérzetes" kulák

Sok kulák negyven-ötven holdon alig tart valami jószágot.

— Nem tudom, mi bajuk van velem, tavaly óta száz százalékkal emeltem az állatállományomat...

AZ ORVOS HÁZASODIK

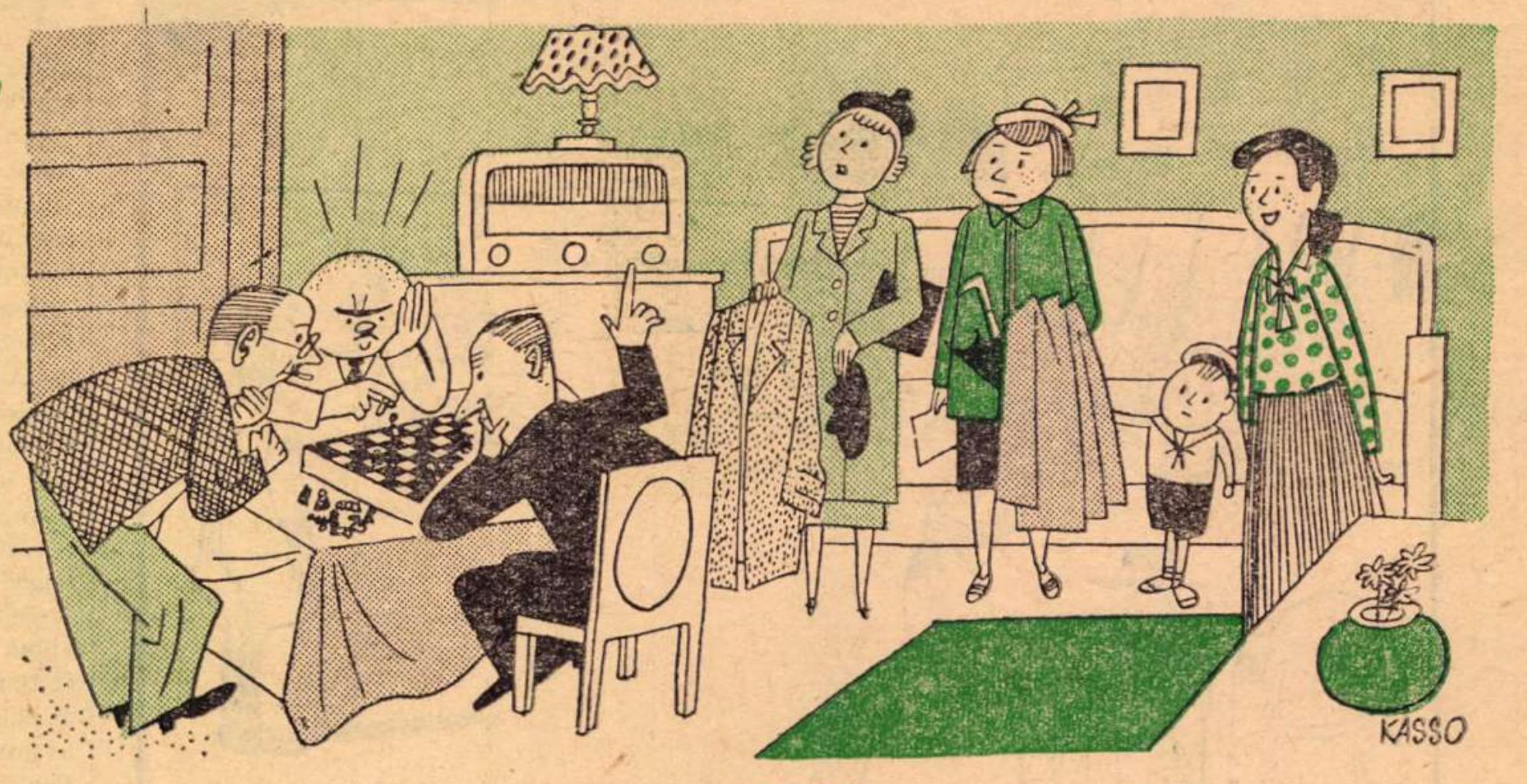

(A L'Humanité rajza)

Férfi dolgok...

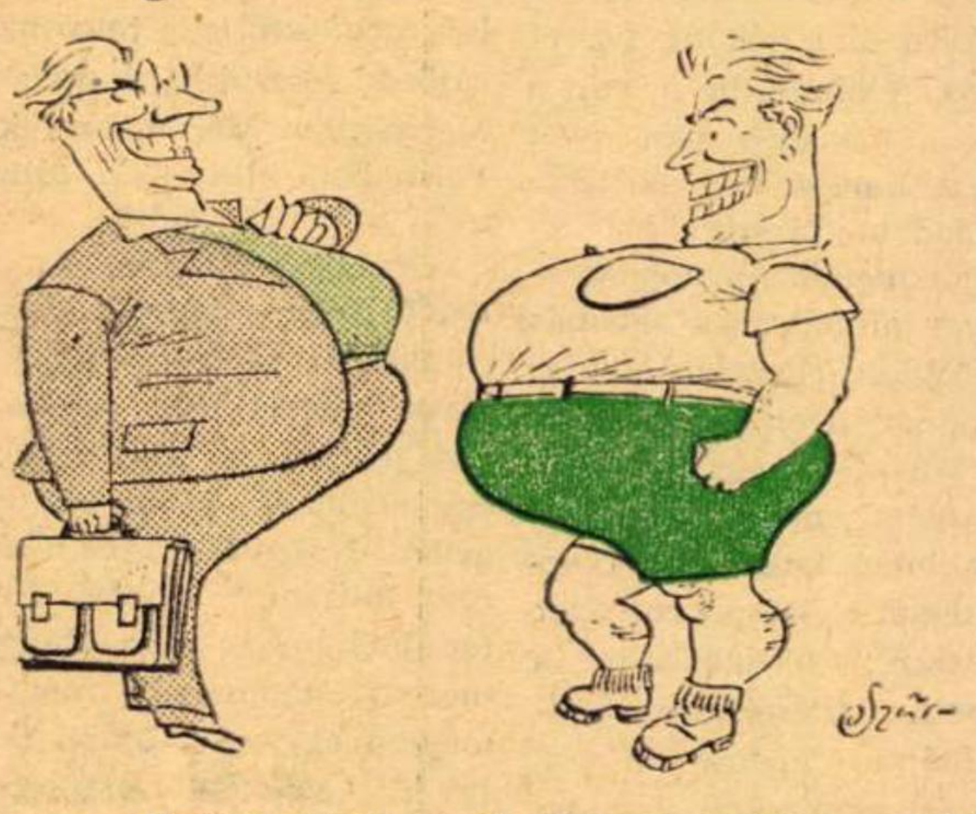
Olvasóink közül néhányan kifogásolják, hogy lapunk csak "Női dolgok"-kal foglalkozik. Ime egy csokorra való férfi dolog is.

Vendégségben éjjel egykor

— Jól van, jól van! Mindjárt megyek!

Régi barátok találkoznak

— Rajtam nincs pocak öregem, minden reggel egy órát úszom a Lukácsban!
— Nézz meg engem! Én nem eszem kenyeret!...

Kellemes meglepetés

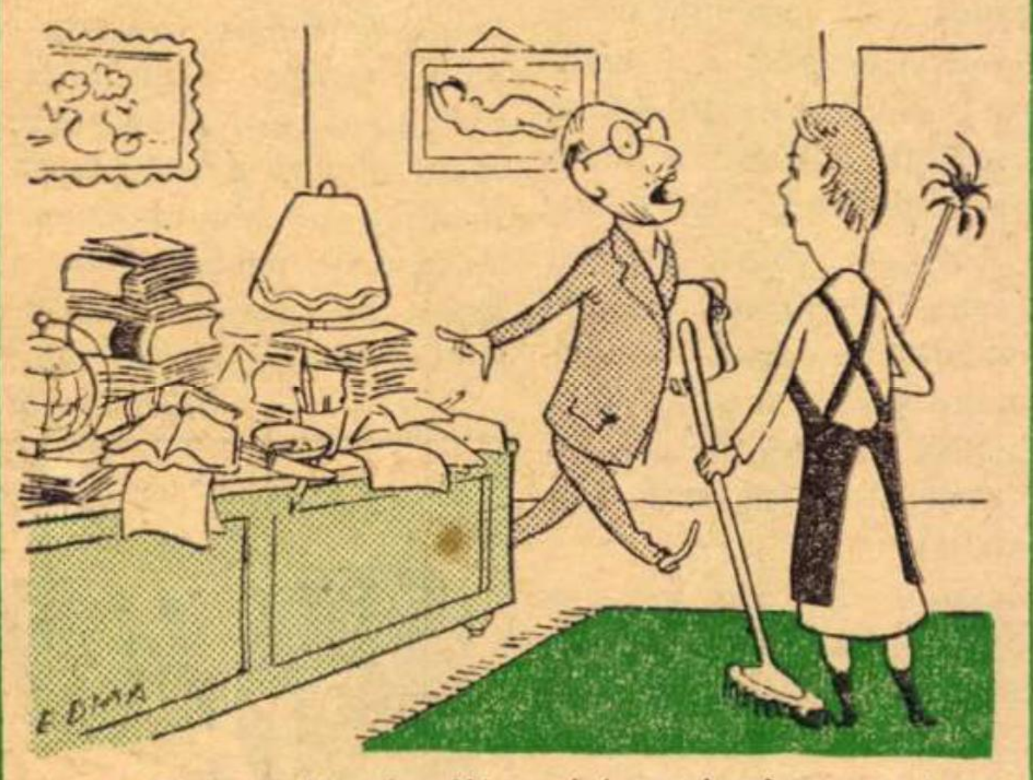
— Hát ez mi?
— Virág... A névnapodra hoztam, de bentfelejtettem a zsebemben...

Beteg a teremtés koronája

— Ne akarj becsapni, ez nem 37.1, ez majdnem 37.2!

Nagytakarítás

— Nehogy hozzányúlj az íróasztalomhoz, mert aztán semmit sem találok meg!

Férj a konyhában

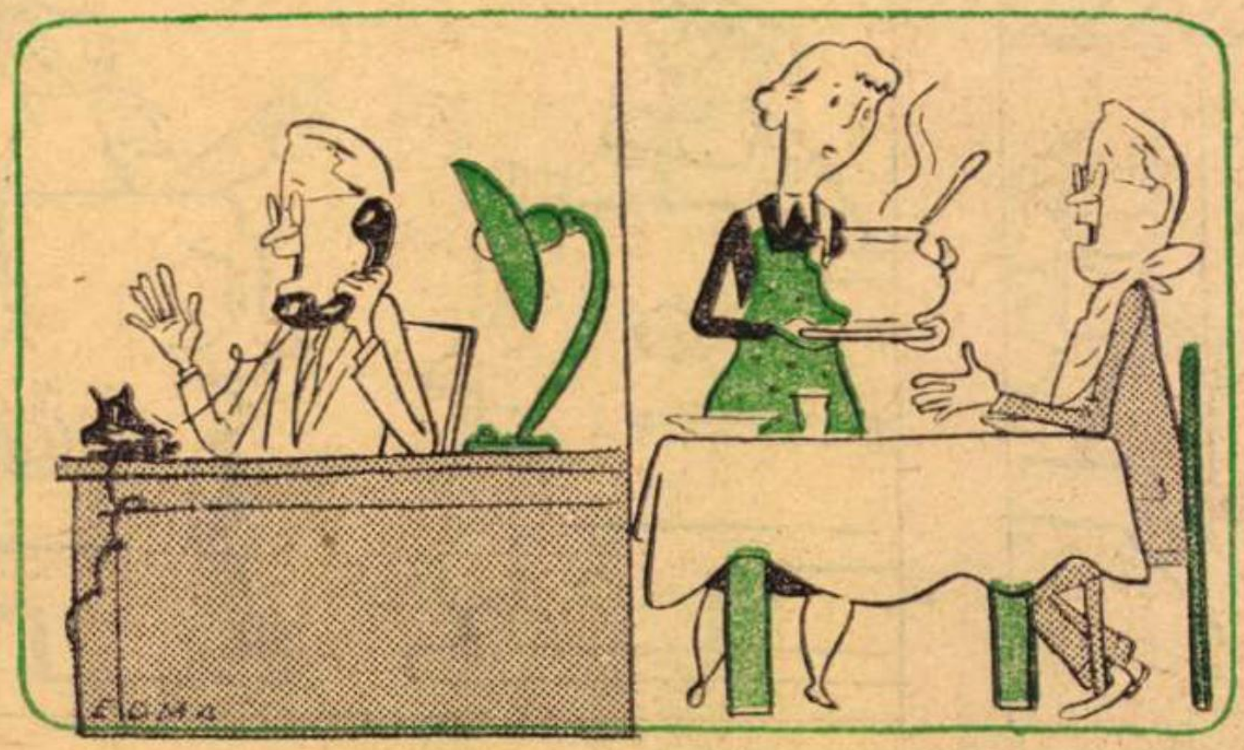
— Ne szólj bele, drágám. Csak én tudom, hogy kell igazán jó lecsót csinálni...

Eszpresszóban

Férj: Figyelek drágám, csak mesélj...

Délben és este

— Tudod fiacskám, hogy nekem mindegy, mit főzöl...

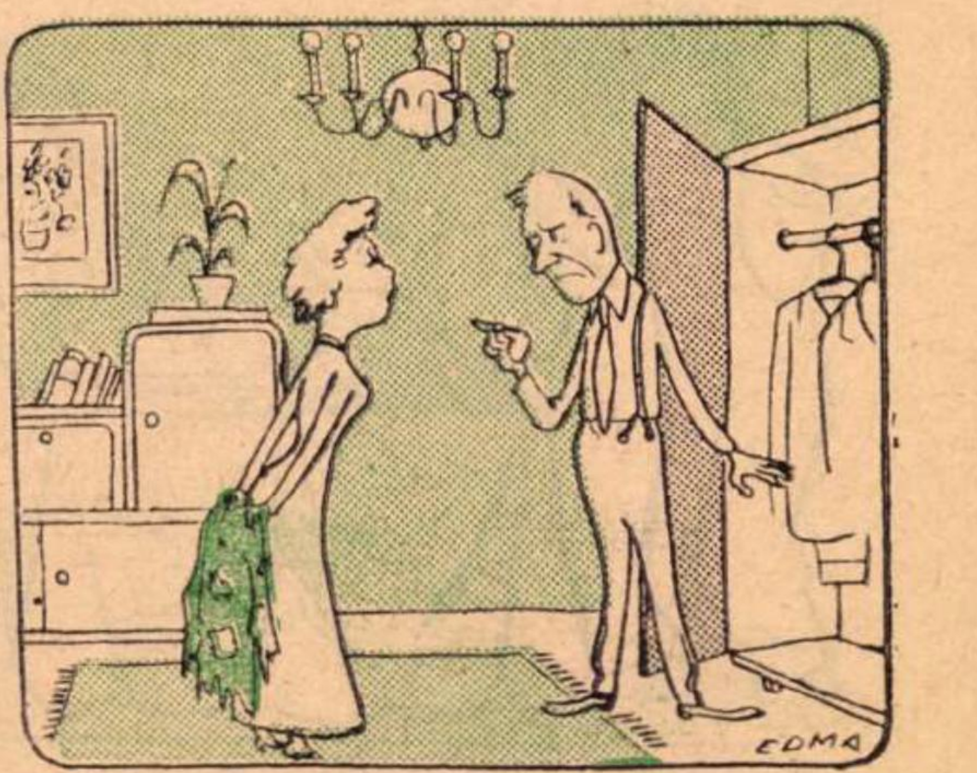
— Mindig olyat főzöl, amit nem szeretek....

Születésnap

— Azt hiszem... hm... ez a méret jó lesz...

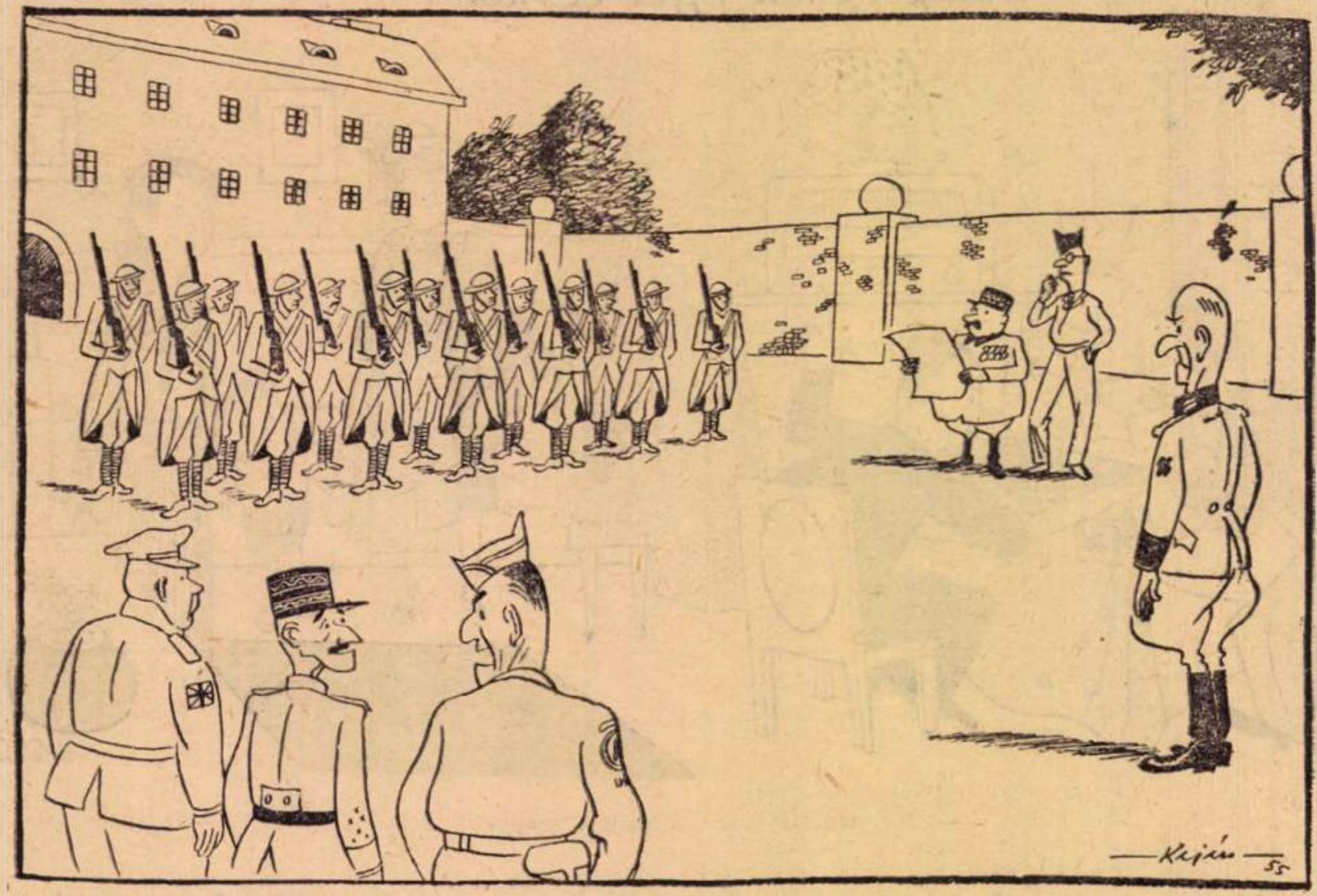
Érthetetlen!

— Csak nem dobtad ki a kedvenc pulóveremet?

Indokolt félreértés

Manteuffelt, a NATO főparancsnokhelyettesévé akarják kinevezni.

— Mi lesz itt, kivégzés?
— Nem, kinevezés!

Az ismeretlen mester

Egy ügybuzgó, szorgalmas és rendkívül szerény lektor működik a városban az ismeretlenség teljes homályában. Bár a sajtóban nem nyilatkozik és még a rádió sem szólaltatta meg, szinte valamennyien ismerjük munkáját, lépten-nyomon találkozunk tevékenységének eredményével.

Bemégy kedves olvasó a telefonfülkébe és fel akarod hívni barátodat, Pettyes Elemért. Szerencsés napod van, minden összevág: a telefonfülkére alig néhány percet kell várnod, telefonérme is van a zsebedben, a készülék sem nyeli el szótlanul, hanem kedves készséges hangon búgni kezd.

— Túl jól mennek a dolgok — villan át egy pillanatra a babonás félelem agyadon. Tárcsázni akarsz és ékkor ne adj isten, hogy eszedbe jutna: 372—456, vagy 372—546. Egyik kezdben a még mindig barátságosan búgó kagylóval gyorsan stratégiai átcsoportosítást hajtasz végre: aktatáskádat a földre teszed, a tizenöt deka pörzsölt szalonnát cigány módra, amelyet azért nem tettél aktatáskádba, hogy ne zsírozd be szemináriumi füzetedet, most a telefonasztalkára teszed, rárakod másik csomagodat, a Patyolatból hozott felöltődet, és az így szabaddá vált kezeddel föllapozod a telefonnévsort. A P betűhöz érsz. Pekári... Perédi...; Peszter... Lapozol egyet a biztos zsákmány tudatában: na most! Mintha elvágták volna, Peszter után teljesen illogikusan, minden eddigi tapasztalatodnak ellentmondóan így kezdődik a következő oldal: RAÉRT elvi diszpécserirányító alosztálya 415—920. Hát ez hogyan lehet?

Visszalapozol. Szemed most a lapszámozásra esik. Hirtelen megértesz mindent. 139 után 145 következik. 139 és 145 között hat oldal folytonossági hiány. Valaki kitépte. Ez ő volt, az ismeretlen Mester.

Bevallom, évek óta kísérem érdeklődéssel és figyelemmel működését, de újra és újra meglep sokoldalúságával, kifogyhatatlan ötletességével. Soha nem ismétli meg önmagát, mindig új, mindig meglepő, mint talán csak a legnagyobbak.

Tegyük föl, az egyik fülkében a Kovácsok nagy részét kilektorizálta. Jó, egyhangú, megbontja az összhangot ez a végnélküli Kovács-sor. Sokkal kerekebb, harmonikusabb, ugyanakkor változatosabb a mű, ha két-három Kovács után rögtön az jön, hogy Kropacsek Benőné kötszövő-üzem.

A következő alkalommal már azzal a tudattal vonulsz be egy telefonfülkébe, hogy a Kovácsok után ugyan hiába kereskedsz, viszont feltétlenül megtalálod gyerekkori ismerősöd, Morvai Gizi nevét. Szó se róla. A Kovácsok ott vannak, viszont az M betű szőröstül-bőröstül hiányzik. Először nem is érted, milyen meggondolás vezette az ismeretlen Lektort ennél a kissé radikális lépésénél. Némi töprengés után, miután máshol megnéztél egy telefonkönyvet, rájössz: rosszul kezdődik a fejezet; Mechanikai Mérőműszerek M. M. Formalista alliteráció, túlhaladott, avitt stílus. El vele!

Azt hiszem, midőn egy harmadik fülkében diagonál alakban kicsipkézte a Mester a V betűt, szép, kerek cakkalakban, ennek semmi elvi jelentősége sem volt, csupán egy elsuhanó, játszi ötletnek engedett. Noha dicsekvés nélkül merem állítani, többévi elmélyedt tanulmányozás után alaposan ismerem módszerét, még mindig meglep egy-egy újabb ötletével. Igy az egyik Sztálin úti fülkében az egész telefonnévsort eltávolította. Lehetséges, hogy az egészet, úgy ahogy volt, rossznak találta és visszaadta átírásra?

Gondolatban gyakran tűnik fel előttem az ismeretlen Mester jelentős és mégis szerény alakja, amint kerülve a feltűnést, a zajos nyilvánosságot, elmélyedve alkot, munkálkodik a köz javára. Ó, ha megfigyelhetném működés közben, ha egyszer megérinthetném alkotó kezét, ha egyszer, csak egyetlen egyszer kézbe kaphatnám!

Kertész Magda

A HUMOR könyvéből

A bankár kutyája

Katalin cárnő kedvenc kutyáját Soederlandről, a bankárjáról nevezte el, akitől ajándékba kapta. A névazonosság sok félreértésre adott alkalmat. Amikor a kutya kimúlt, a cárnő könnyek közt vett búcsút hűséges őrzőjétől, majd kiadta a parancsot: *Soederlandot ki kell tömni.*

Az udvari bürokrácia a parancs végrehajtását a rendőrfőnökre bízta, aki nyomban őrizetbe vette a bankárt, majd hivatta az állatkert preparátorát, hogy vele a technikai részletkérdéseket megbeszélje. Teljes 24 órát töltött a félelemtől megnémult bankár a rendőrség fogházában, amikor kiderült a tévedés.

Soederlandot nyomban szabadon bocsátották, azt az utasítást azonban, hogy kérjen tőle bocsánatot, a rendőrfőnök már nem tartotta méltányosnak.

— Hát miért nem mondta, hogy nem ő a kutya?! — hajtogatta.

Sok bába közt...

A Szolnok megyei tanácsnál tizenegy agronómus dolgozik, ugyanakkor falun kevés a szakember.

— Hol a gyerek?!

Ésszerű megoldás

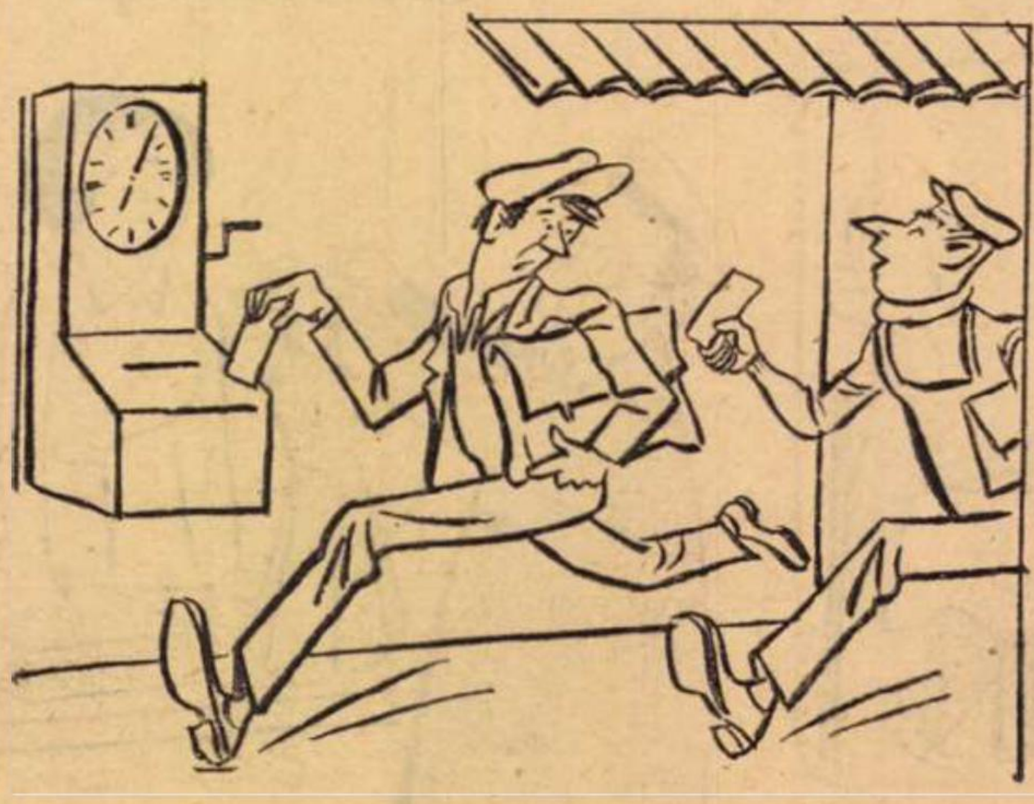
— Miért tolják ide a gépemet?
— Hogy ne kelljen sokat cipekedni! Hiszen maga úgyis a selejtkiállításra dolgozik...

Beszéljünk a munkafegyelemről

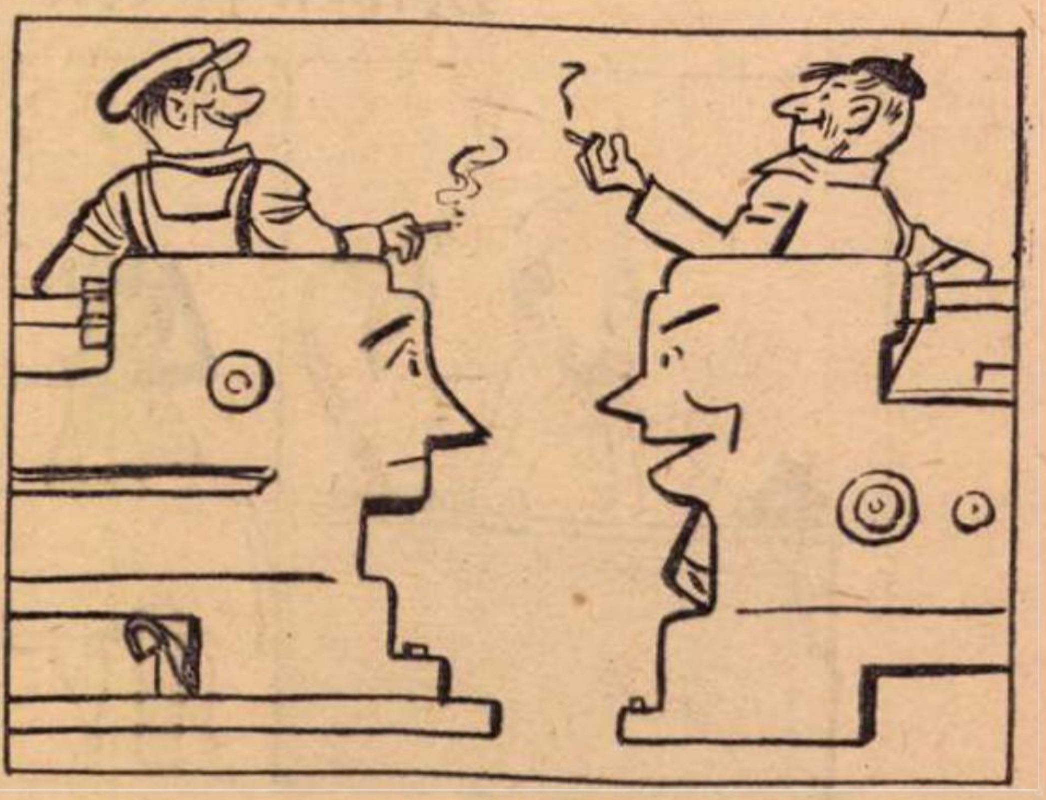
ÁLOM, ÁLOM, ÉDES ÁLOM...

— Nézze meg az álmoskönyvben, mit jelent az: ma elbóbiskoltam a gépem mellett és azt álmodtam, hogy prémiumot kaptam a jó munkámért?...

SPORTPROBLÉMA

— Maga mennyire futja a száz métert, szakikám?
— Az attól függ, hogy mikor keltem fel...

HOGY A GÉPÜK SE UNATKOZZÉK

— Beszélgessünk talán mi is, eszterga szaktárs, úgy jobban telik az idő!

Kulturfront

A POTYAJEGY

— *Egy jegykérési ostrom alatt álló egyén sirámai* —

Ó, ember, Te, kinek semmi kapcsolata sincs színházi körökkel, csak megveszed pénzeden a Te jegyedet és beülsz a nézőtérre, hogy szórakozzál, ó ember, mit tudsz Te arról, mi is az a potyajegy!

Mit tudod Te, hogyan ébred az, akinek valami kapcsolata van a színházzal, legyen az színész, rendező, ügyelő, díszletező, vagy világosító... Ha rossz a darab, amelyet színházában játszanak, akkor nincs semmi baj. Ilyenkor nyugodtan mehetsz a legforgalmasabb útvonalon, kidüllesztett mellel és nyílt tekintettel nézhetsz minden szemközt jövő ismerős szemébe. Mondom: nyugodtan! Mert nem kérnek potyajegyet, sőt ha meglátnak, átmennek a másik oldalra, nehogy neked eszedbe jusson és megkérd őket: jöjjenek el, nézzék meg a darabot, nem is olyan rossz...

Nem. Ilyenkor nincsenek ismerőseid, ilyenkor nem létezel.

De menjen csak a Te színházadban Shakespeare, Shaw, Moliére, Csehov, Ibsen vagy más mai magyar író darabja, akkor úgy osonsz ki az utcára, hogy előbb kidugod orrod: nincs-e közelben potyajegyre éhes éji had... És van. Sarokhoz lapulva, szemközti járdán, csatornanyílásból felbukkanva lesnek rád a jegykérők. Van köztük személyes ismerős, van köztük ismerősöd ismerőse, akad ismeretlen, aki ajkán megtört mosollyal kér elnézést, hogy bár ismeretlenül, de megszólít...

Ne mondd, ó ne mondd nyájas olvasó, hogy szeretnéd átvenni az én gondjaimat. Nem olyan nagy eset, egyszerűen jelentse ki a jegykérési ostrom alatt álló egyén, hogy: POTYAJEGY PEDIG NINCSEN, még a herkopáternek sem és punktum! Igenám, de hogyan mondod ezt meg rokonaidnak, akik úgyis azt terjesztik rólad, hogy amióta színháznál vagy, kibírhatatlanul felpuffadt a nagyképed... És hogyan mondod ezt a liftesnek, aki a második és harmadik emelet közt kér jegyet és kezében az életed... És mit mondasz az „édesegykomádnak", volt osztálytársadnak, katonabajtársadnak, egykori kollégáidnak, egyszóval valamennyi kedves és kedvetlen ismerősödnek...

Nem, ó nyájas olvasó, hidd el, ha Te lennél helyünkben, Te sem tudnád kíméletlenül visszaverni az ostromot. És azt se hidd, hogy jelen sirám írója szokatlanul lágyszívű puhány. Hogy mennyire nem vagyok az egyetlen, aki potyajeggyel látja el egyre tágabbkörű környezetét, azt igazán egyszerű ellenőrizni.

Legközelebb, ha színházba mégy ó nyájas olvasó vígjátékhoz, mint mondám: saját pénzeden megvásárolt jegyeddel és önfeledten szórakozol a darabon... nos, akkor vess egy pillantást magad köré... A nevető, tapsoló, derűs nézők között látsz majd önmagukba roskadt, összeharapott ajkú, dühödtszemöldökű nézőket..: Ezek mind potyajegyesek!

v.

Irodalmilag pallérozott festékes

— Kaphatnék olyan festéket, amivel mindent feketére lehet mázolni?

— Hogyne, kérem, de tessék mondani, nem írónak tetszik lenni?

A restiben

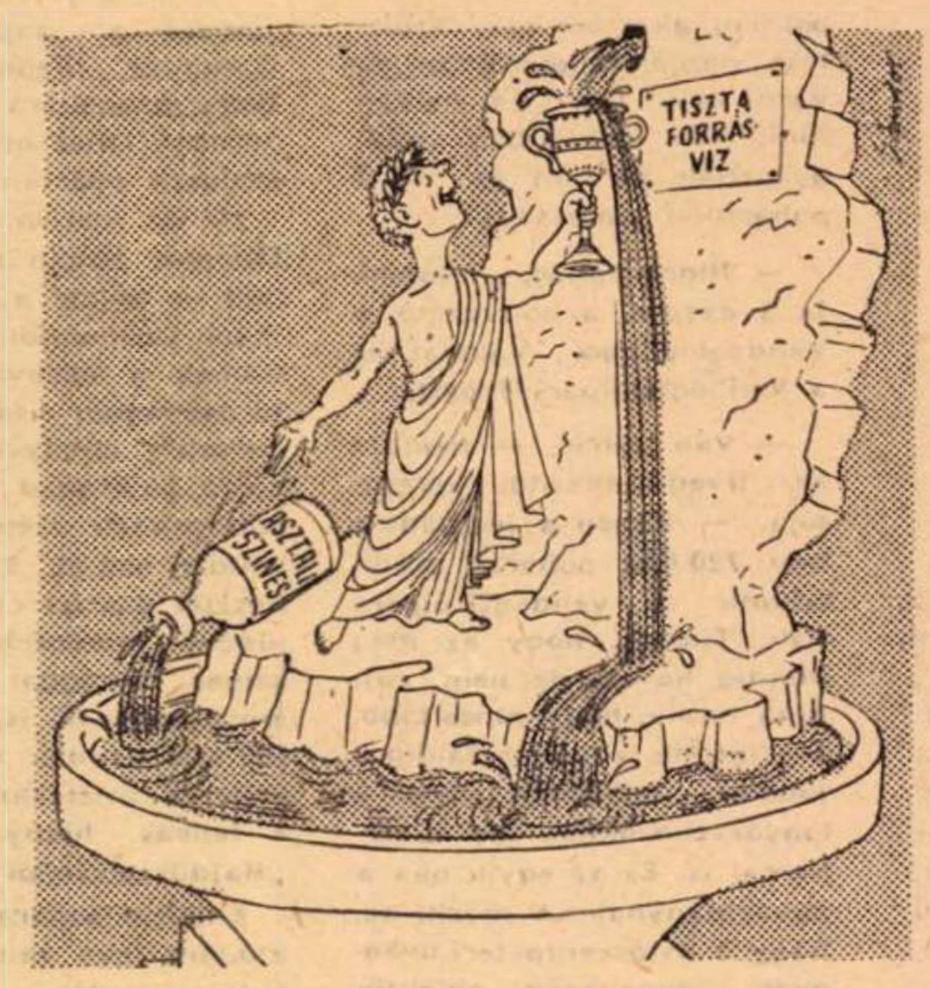
(Helytelen vasúti irányítás miatt késön érkeztek meg a cirkuszba Malek cseh mesteridomító vadállatai.)

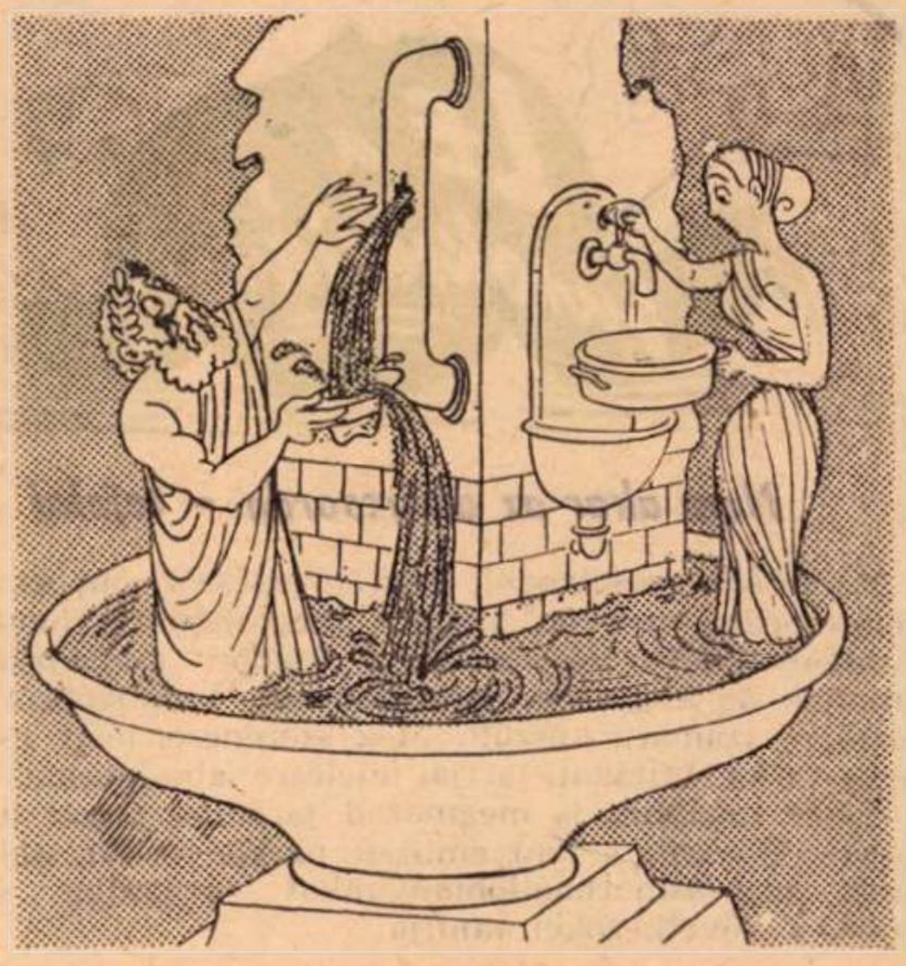
— Gyerekek, ha már így itt ragadtunk, csinálhatnank helyben egy előadást, maszek-alapon.

TERVEINK

a főváros tereire hirdetett diszkút-szoborpályázat számára

Egy italbolt előtti térre

A KIK előtti térre

Gyönyörű új kultúrházat avatott az Ikarus, de akadnak még hibák

Szemét- és törmelékhegyek az épület körül

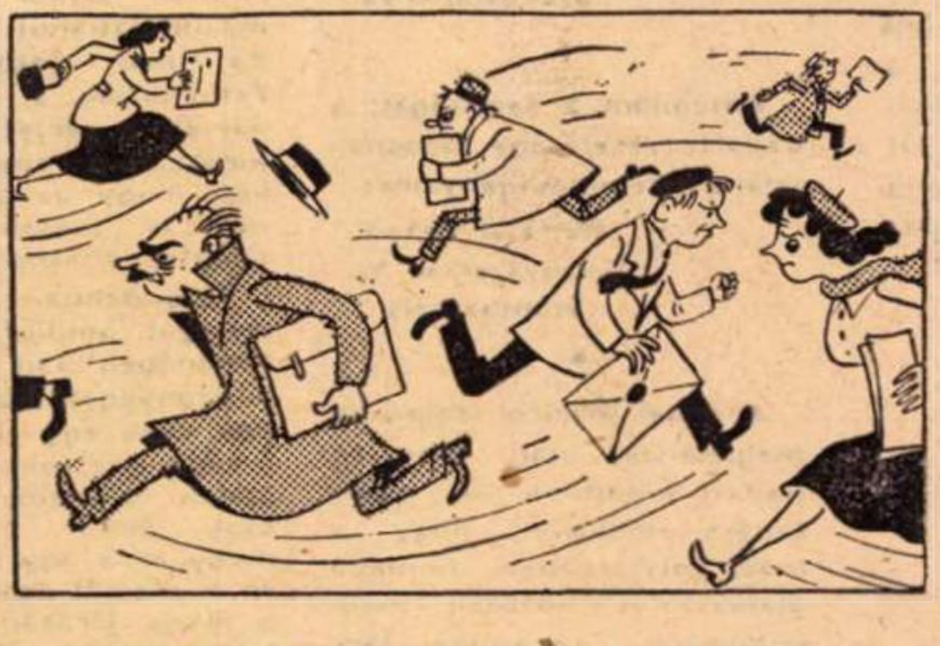
— Mit csodálkozol? Mondtam, hogy sportattrakciókkal egybekötött kultúrdélután lesz...

Ha a fiatalok továbbra sem támogatják a kultúrgárdát

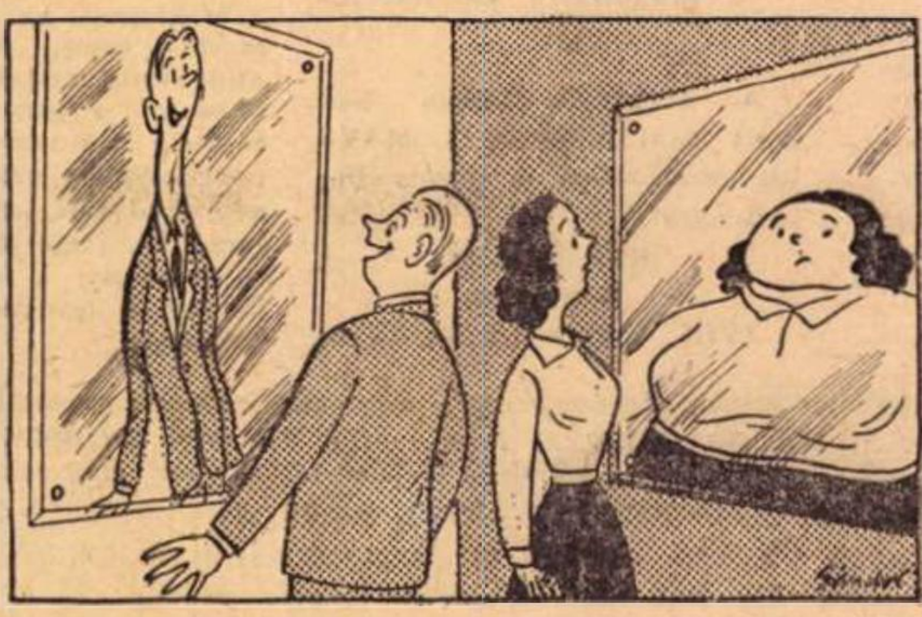
— Mit mondasz, Romeo? Nem hallom tisztán... Ja, értem, szeretsz...

Csak ígérgetik a telefon bevezetését

— Te hová viszed a levelet?
— Interurbán, Ceglédre!

Ilyen tükrök vannak az étteremben

— Esküszöm, Micike, az Elvarázsolt Kastélyban nem röhögtem ennyit...

Ballada a mozihirdetésekről

Csak az, aki izmos nyakkal
született,
az bírja ki moziban a
szünetet.
A nézőt az őrületbe
segítik,
a hirdetést olyan gyorsan
vetítik.
Ezerkétszáz hirdetés öt
perc alatt!
Ilyen gyorsan tán Zatopek
sem szaladt...

Lakásában... lehullott a
vakolat...
Megjavítja... az Ofotért...
Patyolat...
Bizományi... rendelésre
sütemény...
Ingóságát... Tungsram-Kripton
több a fény!
Ibusz olcsón... szaküzletben...
Takarék...
Tefu... Közért... Ship szóda, ha
gyomrod ég.
Szállíttasson... keserűvíz
egészség!
A nézőre most jön rá a
nehézség!

Melléktermék... Nikotex...
OTP-nél van a steksz.
Kókuszdió... csemege...
Mehemednek tehene...
Zöldbab, borsó, saláta,
a Mirelit kapálta...
Óra-ékszer a nyakán...
Röltextől a rokolyám...
Zsilettpenge megvágta,
Magyar gyerek gyógyítja...
Áfort fagylalt... csokolád...
Stühmer benzin... azanyád!
Dili, duli, diliház...
Hajdu sógor mit csinálsz?
Nem csinálok egyebet,
Falbaverem fejemet!
Hogy a fene egye meg!

Zrufkó Zoltán

Akiknek szivesen tapsolunk

Mezey Máriának, a „Párisi vendég"-ben.

Nem akar az ökörcsorda – tejelni

Ne tessék mosolyogni, nem tévedésről van szó. Az ökörcsordát nem én akarom megtejeltetni, hanem a Tankönyvkiadó Vállalat által kiadott földrajzkönyv, amelyik az általános gimnáziumok, tanítóképzők III. osztálya számára készült. Még szerencse, hogy csak a piros-tarka fajtákat tartja tejelésre alkalmasnak, így a fehér továbbra is megmarad járomba fogott igavonónak. Ugyanis a fent említett tankönyv 151. oldalán, ahol szarvasmarhaállományunkat tárgyalja, szóról szóra a következőket tanítja:

„Az Alföldön korábban majdnem kizárólag a fehér magyar fajtát tartották, mert a nagyszarvú magyar ökör edzett, szívós, jó igásállat, de nem tejelő. A mezőgazdaság gépesítésével az ökrök igaereje veszít fontosságából, ezért az Alföldön is a vöröstarka fajtákat tenyésztjük inkább vagy húsáért vagy a tejhozam érdekében."

Rövid és szerény észrevételem e megállapításokra nézve a következő: rendben van, ha a tankönyv írója a magyarfajta ökröket a jobb tejhozam érdekében likvidálni óhajtja, már csak azért is, mert azok tényleg nem tejelnek, sem jól, sem rosszul. De az is biztos, hogy a tankönyv által ajánlott vöröstarka ökörfajták tenyésztése ugyancsak nem fogja megoldani a tejhozam emelésének problémáját, mert még a vöröstarka ökör se olyan nagy ökör, hogy húzzon is, meg tejeljen is.

Még szerencse, hogy a „Riskák" nem vettek tudomást a fenti megállapításról, a tejellátásról továbbra is a maguk módján gondoskodnak és munkamódszerüket semmi körülmények között sem hajlandók átadni az ökröknek.

Szalai János,
a szolnoki Áll. Ált. Gimn. tanára

A kettes telep adminisztrál

Körülbelül kilenc hónappal ezelőtt a Járműfelszerelések Gyára kettes számú telepén csiszoltak, galvanizáltak és adminisztráltak. Természetesen a csiszolók csiszoltak, a galvanizálók galvanizáltak és csak az adminisztrátorok adminisztráltak. Akkor azonban a gyár vezetősége megállapította, hogy a dolgozók által végzett

munka bizonyítása és a bizonyítás ellenőrzése, egyszóval: a bizonylati fegyelem nagyon laza. A lazulás alkalmat adott arra, hogy Sós Péter, a gyár akkori szervezője újítson egy szépet és hasznosat. Ujított is. Igaz, hogy az újítás inkább szép volt, mint hasznos, de erről Sós Péter nem tehet. Ő kitalálta, ami tőle tellett, ha annak nem is volt sok értelme. Kitalálta, hogy a szivárvány rikítóbb színeinek felhasználásával meg lehet javítani a bizonylati ellenőrzést. Ez még nem lett volna baj, de a gyár vezetősége magáévá tette az újítást és mindjárt be is vezette. Azóta egy-egy munkaművelethez öt darab munkalap kell. Két fehér, egy rózsaszín, egy sárga és egy kék. Egy-egy munkadarab sokszor hat-nyolc műveleten megy keresztül, amíg elkészül.

Nem kell magasabb matematikai tudás annak kiszámításához, hogy egy-egy munkadarab hány munkalappal készül. Szűken számítva is harminc darabbal. Mivel a kettes telepen túlnyomórészben nem szériamunkát végeznek, hanem hatvan, ötven, sőt sokszor csak tíz darabosat, megtörténhet, hogy egy negyedperces munka adminisztrációja — az öt munkalap kitöltése, ellenőrzése, lepecsételése, stb. — félórát vesz igénybe. Természetesen ezekben az esetekben többe kerül az adminisztráció, mint a munka elkészítése ...

Ezt „újította" a gyár vezetősége kilenc hónappal ezelőtt. Azóta a kettes telepen nemcsak az adminisztrátorok adminisztrálnak. Adminisztrál a telep vezetője, a művezető, a művezetőhelyettes, a csiszoló, a galvanizáló, sőt ha szorul a kapca, még a portást is bevonják a papírpocsékolási munkába.

A bizonylati fegyelem pedig ott áll, ahol állt, ha nem áll rosszabbul. Két eredménye volt a szivárványos újításnak: lassabban hagyják el a telepet a kész munkadarabok és sokszor drágábban is, mint azelőtt. Evvel azonban, azt hiszem, nem dicsekedhetik sem a vállalat, sem az újítás kitalálója ...

(gera)

Emelném poharam

barátomra, akit itt az italboltban akartam ma, születése napján felköszönteni, de várni kell, amíg a mellettünk álló vendégek elfogyasztják az italt és az ő poharukat elmossák.

— Nincs pohár, — mondja a csapos, a boltvezető, a Vendéglátóipari Vállalat és a Vendéglátóipari Tröszt.

— Van pohár — mondja az Üvegértékesítő igazgatója. — Ebben a negyedévben 720 000 poharat szállítottunk a vendéglátóiparnak. Tudjuk, hogy ez még mindig kevés, de nem rajtunk múlik, hogy nincs több. Szerintünk a vendéglátóipar jobban gazdálkodhatna a fogyóeszközökkel, így a pohárral is. Ez az egyik oka a pohárhiánynak. A másik az, hogy a sajószentpéteri üveggyár úgynevezett objektív okok miatt kevés poharat szállít.

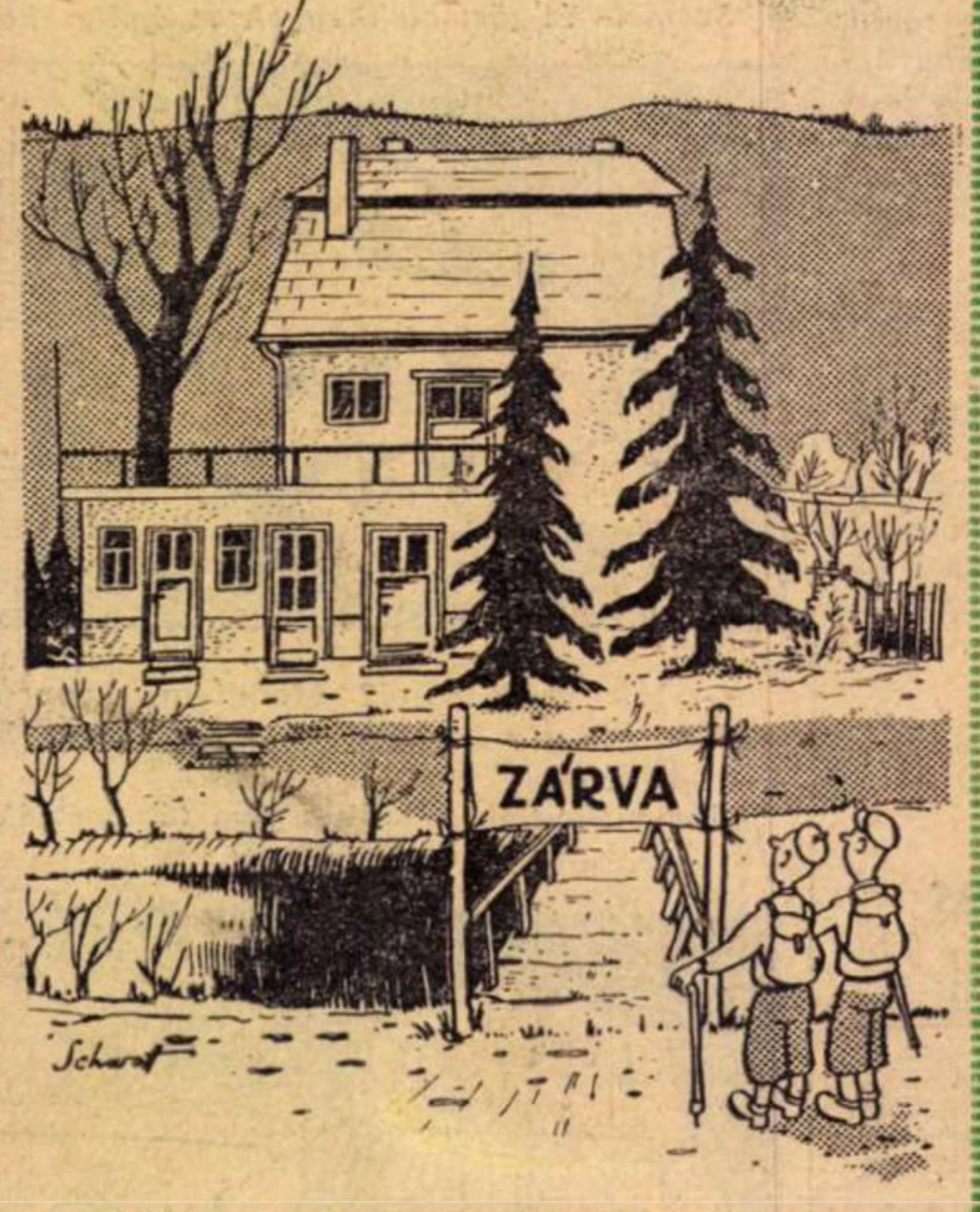
— Remény van arra, — mondta a sajószentpéteri üveggyár „főpohárnoka" — hogy nemsokára már 12.000 darabot lehet majd egy műszakban gyártani.

Ha ez megvalósul, — talán már ebben a negyedévben — akkor a vendéglátóipari üzemekből majd eltűnnek a kettévágott mustárosüvegből készült kávéspoharak, amelyeknek cirádáiba beleragad a ruzs és amelyeknek széle elvágja a vendég száját, a cserépből készült csorba csészék és a vidéki vásárokból ismert, színes virággal telefestett emlékpoharak is, amelyekkel tele vannak az eszpresszók és amelyekről csak az a felírás hiányzik, hogy: „Hajdúszoboszlói emlék".

Emelem poharam — ha az előttem levő vendég kiissza belőle a borát — arra, hogy ez már a közeljövőben megvalósul!

— sti

Féléve zárva van az acsai túristaház

— Látod, ezzel megoldották a kérdést: van egy turistaház, ahol csend van és nincs túlzsúfoltság.

Ludas Matyi elintézte

Közbenjárásukra az Állami Könyvesbolt Vállalat a hibás Jókai-kötetet kicserélte.

Bodor Miklós
Székesfehérvár

★

Köszönöm a segítséget: a vállalat vezetősége jogosnak találta prémium-igényemet.

Rétfalvi Rezső
Gyógyszertár V.,
Szombathely

★

A gebei moziról szóló cikk megjelenése után megállapodást kötöttünk a gebei tanács elnökével, hogy a mozi helyiségében fennálló életveszélyt közösen megszüntetjük, az ajtókat társadalmi munkában rendbehozzuk és megjavítjuk a vetítőgépet is.

Kerek Béla,
a Moziüzemi Vállalat ig.

★

Az elveszett deszka helyett újat kaptam a MÁV-tól. Köszönöm a gyors intézkedést.

Kovács Béla,
Budapest,
XVIII., Ságvári E. u. 53/a.

Rázzák a rongyot ...

Most már végérvényesen tavasz van. Amíg a naptár bizonyít, vagy a hazatérő madarak, addig kételkedhetünk a tavaszban, de ha a háziasszonyok nagytakarítanak, akkor már megmásíthatatlanul itt a tavasz. És már nagytakarítanak. Felfordítják a lakást, elzavarják a férjet hazulról és kirázzák a rongyot az ablakon, hogy az agglegényeknek is jusson valami a nagytakarításból.

Még délután is rázzák a rongyot, amikor a nap már lemenőben van és porolják a szőnyeget. Ha egy lakásnak csak egy ablaka is az utcára néz, akkor ott szórják ki a szemetet. Persze, csak akkor, ha járókelő megy arra, így aztán a nap és a szemét együtt megy le a maga járásán. Egyik a budai hegyek mögé, a másik meg a járókelők nyaka közé. Amilyen szép a budai hegyek mögé bukó nap, olyan kellemetlen a nyakba hulló szemét ...

Házirend, az van, de nem tartják meg. Ha azoknak, akik elmulasztják az ellenőrzést, egyszer-kétszer a fejükre hullana néhány porrongynyi szemét, biztosan gyorsan intézkednének, hogy megszűnjék az utcai rongyrázás, a szőnyegporolás és a gondatlan virágöntözés.

—ra

Egy gyufaskatulya margójára

Kedvelem az exportgyufát, mert igen szép képek vannak a skatulya tetején. A fehérszakállas, turbános és nyájas ábrázatú öreg arab arcképét szinte a szívembe véstem.

A napokban azonban nagy meglepetés ért. Exportgyufát vásároltam a trafikban, kezembe vettem a gyufásdobozt és íme: a jólismert aggastyán helyett egy csatahajó díszelgett a címkéjén. A hajó egyik oldalán három, lövésre kész ágyú csöve készül a pusztításra, a főárboc — olyan formájú mint egy apostoli kettőskereszt — magasba nyúlik, egészen odáig, ahol a következő szövegű angol felirat olvasható: „MAN-OF-WAR". hadihajó. A doboz négy sarkára, négy darab négylevelű lóherét rajzoltak, amely bizonyára azt akarja jelenteni, hogy a háborúhoz szerencse is kell, tehát nem árt egy kis babona.

Hogy a külföld, ahová a gyufát exportáljuk, mit kíván látni a dobozon, az az ő dolga. Ha nekik úgy tetszik, odarajzoljuk akár a Belzebúbot is. De ha az exportgyufa itt kerül piacra, önkéntelenül fel kell tennünk a kérdést: mi közünk nekünk az apostoli kettőskereszthez és az ágyúcsöves csatahajóhoz? Nem lett volna helyesebb, ha a gyufagyár leragasztotta volna a címkét mondjuk: a kolorádó bogarak elleni harcról, vagy a sertéstenyésztésről szóló szokásos rajzolattal? Ha már a gyufát feltétlenül keresztezni kell a képeskönyvvel ...

Dr. Mohácsy József
az MNB szakelőadója,
Bp., V., Szabadság tér 9.

Irtó bürokrácia

Az V. kerület Vörösmarty tér 3. szám alatt lévő Iparterv Vállalat öreg épületében nemrégiben megjelentek a svábbogarak. A tisztaságra árgus szemekkel ügyelő gondnok azonnal intézkedett: „Matador" elnevezésű féregirtó-szert vásárolt, amelynek a dobozára még az is rá volt írva, hogy „dupla mérget tartalmaz", s a porral felszórta a padlástól a pincéig az egész házat.

A csótányok azonban nem vették tudomásul az ellenük indított hadjáratot, fütyültek a „Matador"-ra, sőt, jól meghíztak tőle —, ahogy azt a faliújság részére meg is rajzolta a vállalat egyik dolgozója.

Házilag tehát nem sikerült az irtás. Erre az Iparterv hat hónapra szóló szerződést kötött a Fővárosi Féregirtó Vállalat féregirtó részlegével. A Féregirtó alapos munkát végzett! Három hónap múlva írmagját sem lehetett találni az élősdi csótányoknak.

A gondnok — a hálától és takarékosságtól indíttatva — levelet írt a Féregirtónak, köszönetet mondott a jó munkáért és közölte, hogy — mivel féreg már nincs — a további irtást szükségtelennek tartja.

A Féregirtó azonban bíróság elé vitte a bogár-ügyet. Nem törődve azzal, hogy bogár nincs, tovább akart irtani.

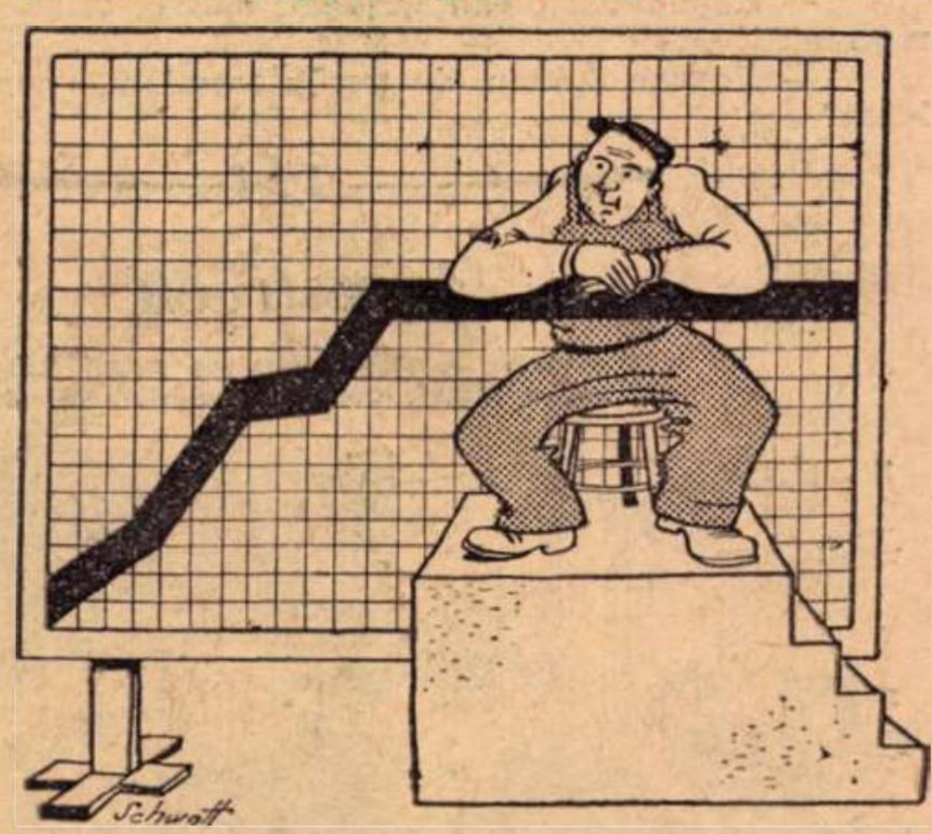

A bíróság 20 százalék kötbérfizetésre kötelezte az Ipartervet, mire a vállalat jogásza fellebbezett. Új vizsgálat indult, amelynek során helyszíni szemlét tartottak. Az öttagú csótánybizottság egyetlen férget sem talált ...

Az ügy visszakerült a fellebbezési bírósághoz. Május 11-én lesz a végleges döntés. Reméljük, a Féregirtó saját munkatársainak elhiszi, hogy nem lehet irtani ott, ahol nincs mit irtani.

Tesan Sándor,
Bp., XIII., Balzac u. 24.

Rajzos példázat

azok részére, akik az elért eredményekre támaszkodnak, de nem igyekeznek azokat túlszárnyalni ...

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő), TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója — Szerkesztőség: VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda vállalatnál, Budapest, V. József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000